

תשורה

משמחת הנישואין של
רפאל מנחם נחום וחי' מושקא שיחיו וגנר
יום הבהיר י"ד כסלו ה'תשפ"ד

תשורה

משמחת הנישואין של

רפאל מנחם נחום וחי' מושקא

וגנר

יום הבהיר י"ד כסלו

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וארבעה לבריאה
צ"ה שנה לנשואי כ"ק אדמו"ר והרבנית הצדקנית נ"ע זי"ע

בעזה"ת.

אנו מודים להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו
בנישואי צאצאינו החתן הרה"ת רפאל מנחם נחום שי' עם ב"ג הכלה מ'
חי' מושקא תי', ביום שני, יום הבהיר י"ד כסלו - צ"ה שנה לנישואי כ"ק
אדמו"ר מה"מ והרבנית הצדקנית נ"ע זי"ע -

על יסוד הנהגת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע בעת החתונה של כ"ק
אדמו"ר מה"מ והרבנית הצדקנית נ"ע זי"ע הננו לזה לכבד את כל
הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק, בתשורה המוסגרת בזה.

רוב החומר מתפרסם בזה לראשונה.

ויהי רצון, שיבנו בית נאמן בישראל, בנין עדי עד, שיחיש וימהר בנין
הבית השלישי הנצחי, ו"מהרה ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים
קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה". ונזכה זיך זעהן מיט'ן רבי'ן
דא למטה אין א גוף ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו.

משפחת כהן

משפחת וגנר

התשורה שחולקה בעת חתונת כ"ק אדמו"ר מה"מ והרבנית הצדקנית נ"ע זי"ע

תש"ז ה'ת

אלוף וברכה

כרשית זכתה קרוב זה הוא. כי היתם בין החסידים
 ומעריכיהם דעת המזל היו גרע כזה. אשר דאמת האספנות
 לא חזקו גזרעו חנו קדושת אפרוכים ונחמ' הורה גרעיה החסיד
 דעתם אצאת ארז קיש מעריכה ומען אהויל אצבת בקרדי
 גמול אנו סבראמי עני רבנס קולרה החסיד ר' יארי חי הלא
 נע אשר כחשה ששה סני (תלמוד - נו אפרק) יעאל
 נהשתלאו דבר הגלות אלו. ואספק המזל מען החסיד הג
 נע ביה אל הלציות ניצח דבריו ובלאס אה כ'אר, גרוב
 הצגשות ססלו. (גד חסיד רגור נע
 באותו מעור אה רפון הגרל איומו ציר עומה. אצרי
 הצדק ארפי. אה המז אש על אה, וואת היא עגובת חני
 אהיה אדם דראותי וגנן אהקמו וינחת ימי. אהא פ'אג
 אה ש'פין הפולחנות סמות באהבת א' ישרא אטנו ר'
 וסל בגוב אקני אה באפרי יקנו וצוקה מעין בית ר' אהר
 נאה על גויען הכרעס נע וואה האול בעה את ר'
 ובהרש אלו גנפן בהיא את חניו הגרל ונפן
 זה החסיד גרה נע

אצטון סוד איוו אלות בות הנהלה ג'
 חי גוקל תפי עה על החתן הרה ג' אנו מעננו ס' הע
 גנה אכבה את כל הנשוי אלק הגומל אצטון. גרוב
 גרמק. קתורה הוסגרת גרה. בעקת גבת כפ יר'
 קבשו ס' קוב כק אצטור אצטור. אצטון הראשון. רפון
 הברזל גצקולרה נכגז יע' אקרי סגולה יהיראל ג' דיש
 גקש עע גשר. בתוכו ידיון אנו. ר' עליה אה. וכל
 גרעי תורה יאו.

קשתה וברכה

ישיבה - תשובה-תגידו ג'תצאויטיס"
 ג' אצטון ספ'ספ'ס. אצטון.

אצטון ספ'ספ'ס. אצטון.

אצטון ספ'ספ'ס. אצטון.

אצטון ספ'ספ'ס. אצטון.

אצטון ספ'ספ'ס. אצטון.

המנהג היה תשובה (בדיוקן) בענין הנהגה הנהגת הנהגה קשה נוה כדור קישונו הנהגה אצטון אצטון רחוקו
 רבתי תורה וצדקנותו גמנו ודיוק

שער
המשפחה

הורי החתן עוברים לפני כ"ק אדמו"ר מה"מ

אב הכלה עובר לפני כ"ק אדמו"ר מה"מ

וגנר - לאבקהאוסקי -

ABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

בי"ה, טו' סיון תש"א
ברוקלין, נ. י.

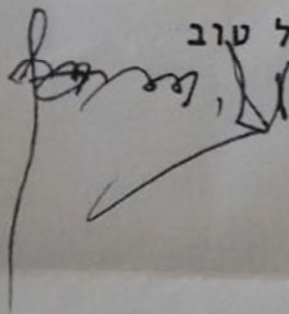
האברך הווי"ח אי"א נוי"נ וכו'
מוה' עקיבא גרשון שי'
וב"ג תי'

שלום וברכה

במענה על ההודעה מקביעות זמן חתונתם
ליום יא' תמוז הבע"ל,

הנני בזה להביע ברכתי ברכת מזל טוב מזל
טוב ושתהיי בשעה טובה ומוצלחת ויבנו בית
בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת
החסידות.

בברכת מזל טוב
מזל טוב

מכתב כ"ק אדמו"ר מה"מ לרגל חתונת הורי החתן

וגנר - טורונטו

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

בי"ה, י"א אדר תשמ"ה
ברוקלין, נ. י.

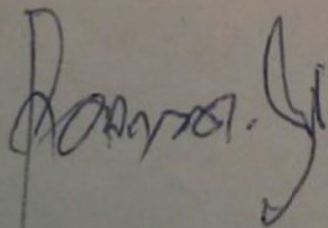
האברך עקיבא גרשון שי'י

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו.

בנוגע למקום לימודו בעתיד - אמחז"ל
במקום שלבו חפץ.

הפ"נ יקרא בעת רצון על ציון כ"ק מו"ח
אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע.

בברכה

מכתב כ"ק אדמו"ר מה"מ במענה לשאלתו האם ללמוד בישיבת
ליובאוויטש

שער
הגהות

הגהות כ"ק אדמו"ר מה"מ על שיחת ש"פ חו"ב, י"ב תמוז תשכ"ב

בס"ר, שיחת ש"פ חו"ב, י"ב תמוז, השכ"ג. הנחה בלתי נכונה.

א. וויפון פסוק דרך כוכב מיעקב וקם כבט מישראל, איז אעפ"י אצא אז איז חרגום ומדרשים סטיים אז דאס גייט אויף מטיח'ן, הייז אבער אין אצא ירוסלמי ^{אצא} ער אצא דאס ~~אויף יעדער אידן~~. און ווי מ'האט טויגן אמאל געהעדט אין דעם, אז ס'איז קיין סתירה ניט ~~ע"י מ'האט בטרם קיין עינים~~ ^{אין אצא} ~~בטרם הבועה~~ ס, אז בא יעדער אידן הייז פראגן ~~יער נבלב פון מטיח'ן~~. וואס דערמיט זיינען מתאים ביידע ירושלים, און באמת איז דאס איין ענין.

ענין ^{און ניט דער מטט} אז דער ניבוצן של מטיח שבכל אחד מישראל איז דאס אן ענין וואס פארבלייבט בהעלם - ווארום ווינאלד אז דער זאגט עם אויפן פסוק דרך כוכב מיעקב וקם כבט מישראל, זאגט ער דורך "דרך" ו"קם", איז דורך דאס אן ענין וואס עם קומט ארויס בגילוי: אז יעדער איד האט בכח לגלות דעם ניבוצן מטיח שבו. אין פשוט'ע אותיות הייסט עם, אז יעדער איד האט בכח (דורך תומ"צ) - ^{אין אצא} בריינגען דעם גילוי המטיח בפועל. ווארום דורך תומ"צ טוהט ער אויף דעם זיכור אין וועלט, ~~אז ער דעמט ארויס~~ ^{ע"י מ'האט} דעם רוח הטומאה, ~~ע"י מ'האט~~ אגרסנו, ביז אז עם וועט זיין דער ואח רוח הטומאה אעביר ^(מ'האט אעביר) מן הארץ בביאת המטיח, און ער איז מגלה ^(מ'האט) טוב וקדושה בעולם ביז עם וועט זיין דער ומלאה הארץ דיעה את הוי' ^(מ'האט) ממים לים מכסים. וואס אזוי זאגט דאך די גמרא בנוגע דע ערשטע מצוה שבחורה, מצוה פרו רבו, אז אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. ד.ה. אז אלע נשמות שבאוצר העליון הנקרא גוף וועלן נמסך ווערן און נחלבט ווערן בגופים דא למטה. איז פונקט ווי די גמרא זאגט עם בנוגע דע ערשטע מצוה פרו רבו, אזוי, איז די זעלבע זאך בנוגע כל המצוה שבחורה. וואס כל המצוה איז ענינם מצוה פרו רבו. מצוה פו"ר איז דאך ענינה אז מ'איז ממשיך די נשמה און מ'איז איהר מגלה דא למטה, די נשמה איז דאך געווען אויך פריער, נאר דא דען זי איז געווען אין אוצר הנשמות, און אצט צומצומצומצומ דורך קיום מצוה פו"ר איז מען איהר ממשיך דא למטה די זעלבע זאך איז ענין כל המצוה, ~~אז אונזר לאחב שבגדה הנשמה למטה קען די דאך זיין בהעלם, ווע"ל קיום כל מצוה איז מען מגלה א בת של הנשמה אז דער כת קומט ארויס בגילוי, דע"ל איז מען דאך אונזר מגלה דעם ניבוצן אלסי וואס געפינט זיך בהדבר הגשמי שבו נעשית המצוה, אז דורכן קיום המצוה אצא קומט ארויס דער ניבוצן בגלוי, פקט'ע (כאמור נ' אצא) כפי שיש לזה ענין על-פי-אמת ומה שכתבתי~~ וואס ~~הנשמה אצא~~ ^{האט יעדער איד} בכח צו מקרב זיין די באולה ע"י קיום כל מצוה. עם דארף נאר זיין אין דעם די באווארעניש, וואס מ'האט גערעדט פאריקן שבת, אז די מצוה דארמן זיין מעשים טובים ומאירים. וויילע עם קען דאך זיין א מציונות וואס דורך די מצוה איז ניט נאר וואס/ ער פועלט ניט קיין זיכור בעולם, נאר אדרבה ער איז גאר מוסיף חיות בקליפות לפי שעה כמבואר בהל"ה ח"ת לרבינו חזקן, איז ער דאך גאר מוסיף אין דעם הושך, דאס כפסוטו הייסט עם, אז בשעה עם קומט אים צו ישת ובאוה דורך זיין לימוד התורה וקיום הצוה, איז דאך דורך דער מצוה איז ער מוסיף אין דעם אל-ל זר אשר בקרבן, מוסיף חיות בקליפות, וואס אין אפי וחוה יכולים לדור. וואס אויף דעם דארף מען האבן

ב

די הקדמה פון עבודה התפלה, וואס דאס באווארענט אז דער לימוד התורה וקיום המצות הלאחרי זה, איז ניש נאר וואס זיי וועלן נישט מוסיף זיין אין אים קיין ישות ער זאל ווערן פארגרעכט דורך די תומ"צ, נאר אדרבה, עס וועט אין אים פועלן זיכוך וביסול, אז ער וועט ווערן אויסגעאיידעלט דורך די תומ"צ, וכמו שנתבאר בארוכה בשיחה ש"ם קרה.

און בשעת ס'איז דא די הקדמה עבודה התפלה, וואס יעמולט איז דאס ~~מעט מעט~~ מעשים טובים ומאקריס, איז דאך דורך יעדער מצוה טרייבט ער ארויס ביפלאך ווייז דעם חושך און מוסיף אור בעולם, וואס דאס וועט בריינגען דעם ואח רוח הטומאה אעביר פן הארץ מיטן ומלאה הארץ דיעה את הוי' כמים לים מכסים.

נאר דא פאדערט זיך נאך ~~א~~ ביאור, ווי אזוי האט א איד בכח דורך קיום המצות אויסאיידעלן די גאנצע וועלט, בשעה אז די וועלט איז אקדימא טעניתא,

דגאס זי איז דאך באשאפן געווארן קודם בריאת האדם שנברא ביום הששי, און אמילו ביום הששי גופא איז דאך אויך געווען די וועלט כמה שעות קודם שנברא האדם? אויף דעם זאגט ער פריער ~~איד~~ איידער ער זאגט דעם דרך כוכב

מיעקב וקם שבט מישראל: כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו. וויילע די נשמה פון יעדער אידן, אכילו פון אנשים כערכנו, איז שרשה מראש צורים, זי איז פארבונדן מיט הוי' צורי וגואלי, וכמבואר בחסידות אז שרש הנשמות איז פון

פנימיות המחשבה, וואס דערפאר איז יעדער איד א בעה"ב אויף דער גאנצער וועלט, וויילע בריאה העולם איז דאך מבחי' הדיבור, בדבר הוי' שמים נעשה, און אפילו ווי מ'רעדט אז דאס איז מבחי' מחשבה איז דאך אויך נאר בחי' פנימיות המחשבה, און שרש נש"י איז פון פנימיות המחשבה. דערפאר האט ער בכח ~~א~~ את כל העולם.

וואס דאס איז אויך מתאים מיטן פירוה המדרש ע"פ זה, ווא: דער מדרש זאגט אז צורים אלו האבות וגבעות אלו האמהות, איז דאס מתאים מיטן פירוה הנ"ל,

וויילע דאס וואס נשמת כ"א מישראל איז פארבונדן מיטן הוי' צורי וגואלי, דאס ווערט נשכך ע"י האבות ואמהות, דגאס פון זיי האט מען עס בירוסה, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו, זיי האבן אונדז מוריס געווען דעם ענין פון צורי וגואלי, בחי' פנימיות המחשבה, וואס דורך דעם איז יעדער איד א בעה"ב אויף דער גאנצער וועלט.

און אעפ"י אז דאס איז דאך מצד הנשמה שבבחי' פנימיות המחשבה, וואס דאס איז דאך מצד הנשמה אמילו שרש תורה למת, איז אבער דורך וואס קומט ארויס דער דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל, גילוי גאולה העתידה, איז דאס נישט בשעת די נשמה איז למעלה נאר דוקא בשעת די נשמה קומט אראפ למטה. ווארום די כוונה

איז דאך לירה בחתונים דוקא, איז בשעת די נשמה איז למעלה איז אמת טאקע אז ווי דארטן איז דא מעלה הנשמה בחי' צור, איז זי דאך אבער יעמולט נישט פארבונדן

פנט די חתונים, בשעת די נשמה קומט אראפ למטה ועובדה עבודתה, יעמולט דוקא פירט זיך דורך די כוונה פון לירה בחתונים, און כדיינגט די גאולה העתידה. און ווי די אויבנגעבראכטע ~~א~~ אין בן דוד. בא עד שימיו כל הנשמות שבגוף.

ב

אז ס' איז נישט מטפיק די נשמה ווי זי געפינט זיך באוצר הנשמות שנק' גוף, אדער ווי זי געפינט זיך ~~בחי' נפש~~ כסא הכבוד, נאר זי דארף אראפקומען למטה, און דאס דוקא בריינגט ביאה בן דוד.

ג. עפי"ז וועט מען אויך פארשטיין דעם גודל השמחה וואס איז דא ~~בגוף~~ הולדה. ולכאורה, איז מעלא בשעה מען רעדט וועגן כלל ישראל איז מובן אז בא זיי איז דאס א גרויסע שמחה-מצד דעם וואס עס קומט צו נאך א איד אויף דער וועלט, בשעה מ'רעדט אבער בנוגע דעם נולד עצמו, איז דאך לכאורה אדרבה איפכא מיסתברא, אז פאר אים איז דאך דאס א גרויסע ירידה, וכדאיחא צמצום בגמרא אז בשעה דער עובר איז במעי אמו איז נר דלוק על ראשו ומלמדין אותו כל התורה, ובפרט נאך ווי קבלה און חסידות איז מבאר המלאח מעלה צמצום מצד הנשמה כמו שהיא למעלה, וואס אין דעם ווערט נכלל בכללות אויך דעם זמן ~~אז~~ פון דער נשמה ווי זי איז עובר במעי אמו, איז דאך לגבי דעם נשמה סל הנולד איז דאס גאר א ירידה, סיי אין דעם קו פון סוד מרע סיי אין דעם קו פון ועטה טוב, ונאס בנוגע סוד מרע זאגטן דאך ~~אז~~ עובר האט קיין יצה"ר נישט און ווי די גמרא בריינגט א רא"י אויף דעם ווארום אויב נישט וואלט ער בועט געווען ויוצא לחוץ, און בנוגע ועטה טוב איז דאך דארטן בא איהר גילויים נעלים ביותר שמלמדין אותו כל התורה, איז נואס ~~שמחה~~ שמחה ~~מזד~~ דאס פאר דעם נולד עצמו? וכאמתי דארף מען דאך זאגן, אז וויבאלד ס'איז א שמחה עפ"י הורה, איז דאס א שמחה נישט נאר פאר כלל ישראל און נישט נאר פאר די הורים, נאר ~~וויבאלד ס'איז א שמחה עפ"י תורה~~ איז דאס א שמחה פאר יעדער איינעם, אויך פאר דעם נולד עצמו.

וועט מען עס פארשטיין פון דעם וואס מיר געפינען בגמרא סנהדרין צוויי טאמרים בנוגע דעם חילוק פון עובר ביז נולד. אין איין ארט זאגט די גמרא, אז א בן נח איז נהרג על העובר, זאגט די גמרא דעם טעם, ווייל אויך א עובר הייסט אדם. אין נאך א ארט זאגט ~~גמרא~~ אז ישראל אינו נהרג על העובר, סייטסט דארטן אמ רש"י וויילע עובר הייסט נישט ~~נפש~~ ד.ה. אז דער חילוק פון עובר ביז נולד איז, אז עובר האט טאקע אויך די מעלה פון אדם, אבער נישט נפש.

צווישן די תוארים וואס א מענטש האט: אדם איז גבר אנוס, סטייט אין זוהר ומבואר בחסידות, אז אדם איז די העכסטע דרגא. זאגט מען אז א עובר האט דער נישט נאר די מעלה אנוס גבר און איז נאך אויך די מעלה פון אדם. אין וואס באשטייט די מעלה פון אדם, סטייט אין זוהר און אין חסידות-מיוסד על המסוק זכר ונקבה בראם ויקרא אדם, אז אדם איז חיבור ב' הפכים (זכר ונקבה, נשמה וגוף). און דער ענין איז סוין דא, אויך בא עובר. ווארום ער האט דאך א גוף, ווי די גמרא זאגט ראשו בין ברכיה איז דאך סוין פון א ראש מיט בכיים וציוור כל רמ"ח אברים, און האט דאך אויך א נשמה וועלכע איז פארבונדן מיטן גוף, במלא איז ער דאך סוין א אדם, חיבור ב' הפכים דנשמה וגוף. איז אדם הייסט ער טאקע. אבער נישט נפש. ולכאורה, נפש איז דאך דער ענין פון חיות, און א עובר האט דאך אויך חיות, וכדאיחא בגמרא אוכל ממה שאמו אוכלת

דגל/אמא רחמינו ופצולת

וכותה ממה שאמו טוחה, און אזוי איז דאך אויך, ^{משה} מן דעם מאמר מלמד'ן אהו
 כל התורה כולה, היינט פארוואס הייסט ער ניס נמט?
 נאר דער חילוק מן עובר ביז נולד איז, אז עובר איז אוכל ממה שאמו אוכלת
 וכותה ממה שאמו טוחה. ער איז טאקע אוכל וטוחה, אבער ניס קיין אייג ענין
 וואס מ'האט פאר אים צוגעברייט, און בשעת ער ווערט א נולד, דא הייבט ער אן דער
 ענין מן עבודה ויגיעה בכח עצמו, וואס דאס איז דאך א מעלה נפלאה ביהוה. וואס
 דערפאר איז דאך געווען דער גאנצער ענין מן ירידת הנשמה למטה, אז עס זאל זיך
 עבודה בכח עצמו. וואס דער אויבערשטער איז דאך ענין הטוב וטובע הסובלתיהם,
 האט ער דאך לכאורה געדארפט געבן אלע גילויים אן, עבודה? נאר דער ענין איז-אדכבה,
 מצד דעם וואס ער איז דער עצם הטוב, און חלית הטוב איז דאך עס זאל ניס זיין ^{אייגענעם}
 קיין נחמא דכיסופא, דערפאר גיט ער אלע ענינים דורך עבודה דוקא
^{אויף אן ענין} מן א נולד אויף א עובר-^{אויף אן ענין}
 נמט, ^{אויף אן ענין} וואס איז נמט דער גאנצער ענין מן עבודה, און דאס טוהט זיך
 ערשט אויף בא א נולד. און דאס איז אויך דער גודל הסמחה ^{אויף אן ענין} הולדת, אז א דאס
 איז א סמחה ניס נאר פאר די הורים, נאר אויך פאר'ן נולד עצמו, וואס אעפ"י אז
 בהיותו בעיבור האט ער דאך געהאט אלע העכטע גילויים כנ"ל, איז אבש נט געווען
 דער ענין מן עבודה, ווכל וכותה ממה שאמו אוכלת וכותה, ס'איז ניס קיין אויף
~~העבודתו, און ארויסגייענדיג לאויר העולם הייבט זיך בא אים אן דער ענין~~
 העבודה. וואס אעפ"י אז דער חיוב במצות הייבט זיך דאך ערשט אן שפעטער, מסעה
 שהגיע לחינוך עכ"ס, און ניס ברעך ^{אויף אן ענין} ענין, איז אבער מיטן עצם היציאה לאויר
 העולם איז ער שוין אוכל וכותה ^{אויף אן ענין} עצמו, וואס אזוי איז אויך ברוחניות הענינים,
^{אויף אן ענין} ענין בכח הייבט זיך שוין אן דער ענין מן עבודה ויגיעה בכח עצמו און ב'י הכנסה
 דערמיט וועט מען אויך פארשטיין דעם דין וואס די גמרא זאגט, אז בן נח
 איז מחו ^{אויף אן ענין} על העובר, ואפילו על עובר של ב"נ, און ישראל איז מסור על העובר, אפילו
 על עובר של ישראל. און ווי מ'לערנט עס אמר ^{אויף אן ענין} דעם מסור דעם לא יהי' אסור כו'.
 דער חילוק מן אידן ביז ב"נ איז דאך, כלסוף המורגל, אז מ'זאגט אויף דעם
 להבדיל, ד.ה. אז ס'איז ניס נאר א חילוק במעלה ^{אויף אן ענין} פיריגה, אז איד סמיים א העכער
 במדריגה, נאר ס'איז אן ענין מן "להבדיל", אז ס'איז גאר צוויי באזונדערע סוגים.
 וואס דאס רעדט מען מצד הגוף, אז דער גוף של איש הישראלי איז גאר אן א נדפר סוג
 ווי זייערע גופים, און ווי די גמרא זאגט במס' שבה אז וויבאלד זיי עסן ^{אויף אן ענין}
 איז זייערע גופים אויך באופן כזה. ואעפ"י אז דער אלטער רבי איז מבאר
 אין תניא ^{אויף אן ענין} אן זבנו בחרת זאגט מען על הגוף דוקא, וויילע בחירה איז טיין דוקא
 אין א זאך וואס האקא התדמות, און דאס איז טיין על הגוף דוקא וויילע ער איז
 נדמה בחומריותו לגופי או"ה? איז דער מוט אין תניא, אז בחיצוניות ובגלוי איז
 דאס נדמה. אבער בפנימיות איז א ודאי דא א גרויסער חילוק, ביז ס'איז גאר
 צוויי באזונדערע סוגים כנ"ל, און ווי די גמרא זאגט במס' שבה אז ס'איז דא חילוק
 ב'נוגע שבה של ישראל כו', או"ה, דחביל גופי כו'.

אויף אן ענין
 און ווי מ'לערנט עס אמר
 דעם מסור דעם לא יהי' אסור כו'.
 דער חילוק מן אידן ביז ב"נ איז דאך,
 כלסוף המורגל, אז מ'זאגט אויף דעם
 להבדיל, ד.ה. אז ס'איז ניס נאר א חילוק במעלה פיריגה,
 אז איד סמיים א העכער במדריגה,
 נאר ס'איז אן ענין מן "להבדיל", אז ס'איז גאר צוויי באזונדערע סוגים.
 וואס דאס רעדט מען מצד הגוף, אז דער גוף של איש הישראלי איז גאר אן א נדפר סוג ווי זייערע גופים, און ווי די גמרא זאגט במס' שבה אז וויבאלד זיי עסן איז זייערע גופים אויך באופן כזה. ואעפ"י אז דער אלטער רבי איז מבאר אין תניא אן זבנו בחרת זאגט מען על הגוף דוקא, וויילע בחירה איז טיין דוקא אין א זאך וואס האקא התדמות, און דאס איז טיין על הגוף דוקא וויילע ער איז נדמה בחומריותו לגופי או"ה? איז דער מוט אין תניא, אז בחיצוניות ובגלוי איז דאס נדמה. אבער בפנימיות איז א ודאי דא א גרויסער חילוק, ביז ס'איז גאר צוויי באזונדערע סוגים כנ"ל, און ווי די גמרא זאגט במס' שבה אז ס'איז דא חילוק ב'נוגע שבה של ישראל כו', או"ה, דחביל גופי כו'.

חסר עמוד ה'

וואס זיין מציאות איז א עיקר, איז ניש שייך ער זאל נהרג ווערן צוליב א עובר, ווארום ס'איז דאך ניש שייך מען זאל ⁽⁶²⁾ ~~מיתה~~ זיין א עיקר צוליב א ספל. און א איסור איז טאקע דא אויך אויף א עובר. וויאלע דאס איז דאך א הכנה אז דערפון זאל ארויסקומען א נולד, איז שוין בהעלם דא דער ענין. אבער אן עונש א' א' איז דאך אלע ~~ענינים~~ שבתורה אויף אן ענין שבגילוי דוקא, ובגילוי איז ער נאר א ספל, כנ"ל.

~~אין אן אופן וואס איז דאס די מעלה מון דם הולדה, וואס דאס איז א שמחה גדולה כנ"ל, ווארום מיט דער הולדה הייבט זיך אן דער ענין מון עבודה בכה עצמו, וואס די עבודה בריינגט דאך דעם זיכוך העולם און מקרב די גאולה העתידה כנ"ל. איז כאטש טאקע אז דער כח אויף מזכך זיין דעם עולם, איז מצד הנשמה, בחי' מראש צורים כנ"ל וואס דאס איז דאך מראש אין דער נשמה ווען זי איז נאך למעלה, איז אבער ווען הייבט זיך אן דורכפירן איהר המקיד מון מוכן א דירה בתחוננים, דאס איז מסעה הלידה, וואס יעמולט ווערט זי נהגלה אין וועלט. מסא"כ בשעה העיבור איז דאס נאך נישא. דאס ניש קוקענדיק על גודל מעלה הנשמה, אמילו א נשמה גבוהה ביותר, איז אבער אין דער וועלט איז נאך חושך, וברגע הלידה-דא הייבט זיך אן דער גילוי בעולם. וואס דערפאר שטייט דאך אויף משה רבינו, ^{ויג} ~~שנולד~~ נחמלא הבית כולו אורו. וואס כאטש אויך קודם הלידה איז דער ⁽⁶³⁾ ~~ענין~~ האט זיך געפונען אין דעם בית, איז אבער אין בית געווען חושך. נאר מיט דער לידה דוקא, איז נחמלא הבית כולו אורו, וויילע מיט דער לידה הייבט זיך אן דער ענין העבודה, וואס די נשמה דארף אויפטאן אין עולם.~~

און דאס איז די מעלה מון דם הולדה, וואס דאס איז א שמחה גדולה כנ"ל, ווארום מיט דער הולדה הייבט זיך אן דער ענין מון עבודה בכה עצמו, וואס די עבודה בריינגט דאך דעם זיכוך העולם און מקרב די גאולה העתידה כנ"ל. איז כאטש טאקע אז דער כח אויף מזכך זיין דעם עולם, איז מצד הנשמה, בחי' מראש צורים כנ"ל וואס דאס איז דאך מראש אין דער נשמה ווען זי איז נאך למעלה, איז אבער ווען הייבט זיך אן דורכפירן איהר המקיד מון מוכן א דירה בתחוננים, דאס איז מסעה הלידה, וואס יעמולט ווערט זי נהגלה אין וועלט. מסא"כ בשעה העיבור איז דאס נאך נישא. דאס ניש קוקענדיק על גודל מעלה הנשמה, אמילו א נשמה גבוהה ביותר, איז אבער אין דער וועלט איז נאך חושך, וברגע הלידה-דא הייבט זיך אן דער גילוי בעולם. וואס דערפאר שטייט דאך אויף משה רבינו, ^{ויג} ~~שנולד~~ נחמלא הבית כולו אורו. וואס כאטש אויך קודם הלידה איז דער ⁽⁶³⁾ ~~ענין~~ האט זיך געפונען אין דעם בית, איז אבער אין בית געווען חושך. נאר מיט דער לידה דוקא, איז נחמלא הבית כולו אורו, וויילע מיט דער לידה הייבט זיך אן דער ענין העבודה, וואס די נשמה דארף אויפטאן אין עולם.

וואס דערפאר זאגט ער אויך אין זוהר (פ' בלק) ע"פ אספרהאל חוק בו' אני היום ילדתיך, אז דאס גייט אויף לידה המשיח, און ניש דאך משיח בן יוסף נאר אויך משיח בן דוד. וואס לכאורה וואס האט עס פאר א שייכות מיט אני היום ילדתיך למי פשטוח הכתוב? ועפ"י הנ"ל יובן, וויילע מיט לידה הנשמה, בשעה אז דער מראש צורים אר"ו קומט אראפ למטה, און ניש בעיבור נאר לידה דוקא, דא הייבט זיך אן דער דרך כוכב מעקב וקם שבט מישראל, ביז וישראל עושה חיל, וואס דאס גייט אויף די גאולה העתידה ~~מאזכר~~ ⁽⁶⁴⁾ ~~בג~~.

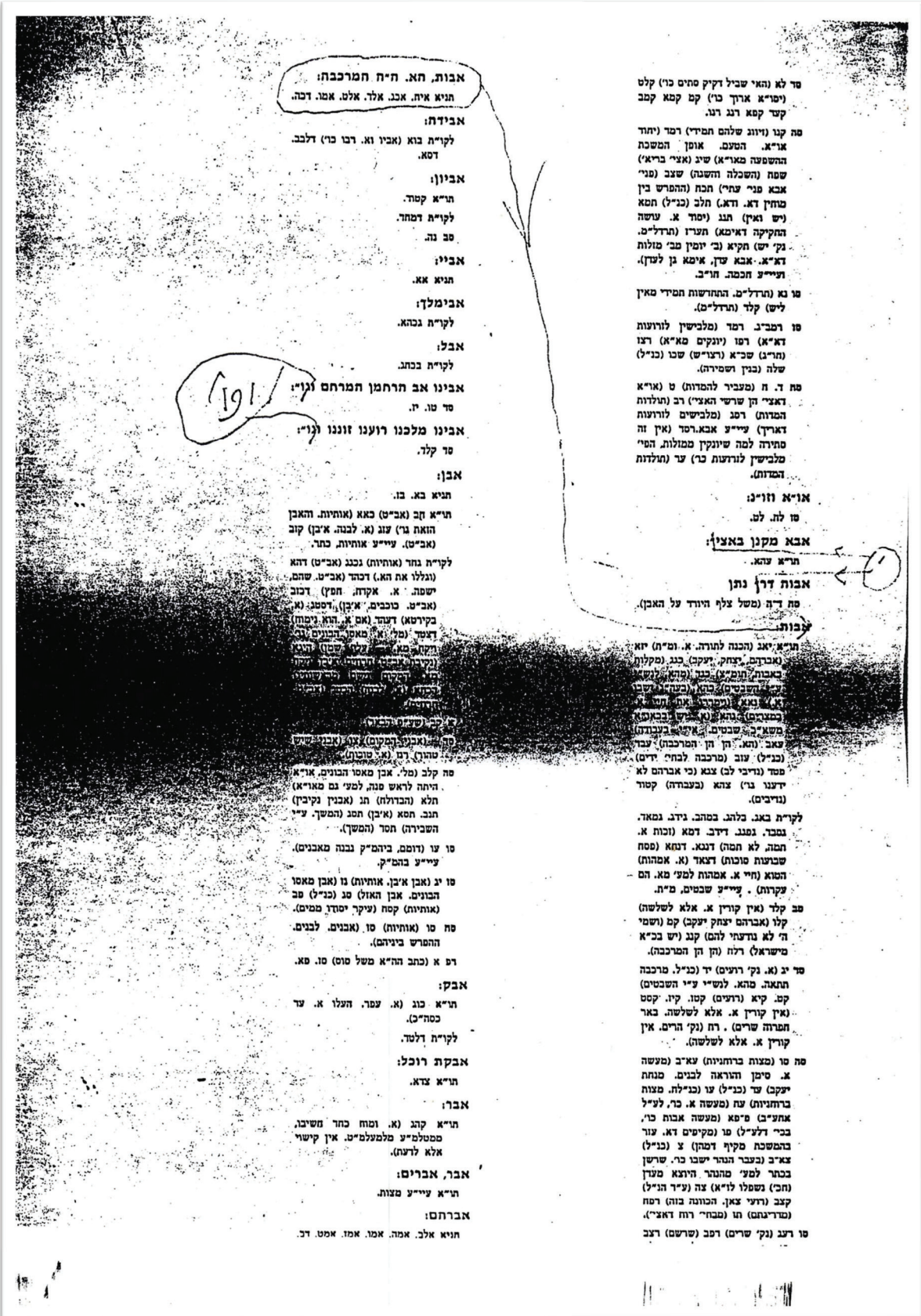
און דאס איז אויך וואס ⁽⁶⁵⁾ ~~ענינים~~ טוב שם משמן טוב ויום המוח מיום הולדו. ולכאורה, וואס פאר'ן שייכות איז צווישן די ביידע ענינים? נאר שמן טוב גייט עס אויף מעשה המצות, וכמ"ש בזוהר והובא בתנ"י ע"פ וזמן על ראשך על יחסר. שם איז כמאמר רז"ל הלך הקב"ה מהלך ת"ק שנה לקנות לו שם. איז טוב שם משמן טוב, אז די עבודה האדם איז ניש צוליב זיך, נאר אויף ענינים ומהקנות שמן של הקב"ה. און מון וואס קומט ארויס דער טוב שם - משמן ⁽⁶⁶⁾ ~~הקב"ה~~.

דאס אלץ געווען דורכגענומען מיטן ענין הפנימיותהסתין והסיוע.
און אזוי ווי דער אויבערשטער גיט דאך מדה כנגד מדה, איז מצד דעם
וואס זיין זיינען מעורר בחי' סהים דנטמה ע"י סהים דתורה, ווערן זיי פארבונדן
מיט סהים דקוב"ה, וואס דערפאר הייסן זיי צפוניך, צפוניו של הקב"ה.
וכאמור לעיל, אז דאס קען עסו ניט ליידן, ומצד דעם קומט ארויס דער
על עמך יירימו ויחייעצו ~~בדאס דאס קומט מצד דעם סוד און צפוניך.~~ און אויף
דעם זיינען אידן גוזר, אז אל דמי ואון אל תחרס און אל תסקוט, און אז אידן
זיינען גוזר איז הקב"ה מקיים, אז עס ווערט דער וידעו כי אתה גו' לבדך,
וידעו אלץ מלשון ידיעה ומלשון שבירה כמ"ס ולדע במ אנשי סוכות, אז עס ווערט
די שבירה הקליפות און גילוי אלקות בעולם.
און דער אופן הגילוי איז וידעו כי אתה הוה"י לבדך עליון על כל הארץ.
ווארום דער אויבערשטער גיט מדה כנגד מדה. איז פונקט ווי אידן זיינען מחבר
בעבודתם דעם סהים מיטן גליא, וכנ"ל און אויך אין גליא זיינען זיי מסתין
די פנימיות, ~~און אויך דער אויבערשטער, אז אין ארץ איז מאיר דער את הוה"י~~
לבדך, דאס קומט אראפ אין וועלט גומא.
וואס ~~און זיינען געווען גאולה די"ב גי"ג המוז, אז ס'איז געווען אין~~
א אופן פון הגדיל והתליא הוי' ~~בארץ, אז אין ארץ גומא איז געווען דער~~
הגדיל והתליא הוי' ~~און דאס איז א הכנה צו דער גאולה העתידה~~ עס וועט זיין
וראו כל בשר, אז דער בשר ~~אויך וועט זעהן אלקות~~ לא יכיר ~~און~~ יכיר
וכאמור לעיל, אז די גאולה די"ב תמוז איז געווען במדינתנו לפני
איז אויך איצטער דארף זיך דאס אנהייבן אין דער מדינה, וואס זיי געפינק זיך
במיצר היותר גדול, איז אין דעם משה משה ביותר פון דעם הייבט זיך אן דער
ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה, און פון דארטן זאל נמשך ווערן ~~לכל העולם~~
כולו, אז וידעו כי אתה שמך הוי' לבדך עליון על כל הארץ, אז אין דעם משה
וועט זיך זעהן אלקות, בגאולה העתידה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.
ח. ציונה לנגן ואמר המאמר כי מראש צורים אראנו.
ט. צו מנחה הייבט מען אן לייצען פרשה פנחס-זת אלי', וואס ער וועט קומען
מבשר זיין די גאולה העתידה בקרוב ממש. דאס די שייכות פון אלי' הנביא צו
בזרה הגאולה איז עס"י משנת"ל (בהמאמר ובמאמרים הקודמים) דעם חילוק פון משה
מ"אלי', אז משה רבינו אל' אעס"י כשנולד נחמלא הבית כולו אור, האט עס אבער
ניט דורכגענומען דעם גשמי אליין, וואס דערפאר גופו טעון קבורה, משא"כ אלי' ~~(גוי)~~
בחי"ב"ן, האט ער געפועלט דעם זיכוך בגופו הגשמי, ביז אז עלה בסערה תשימה.
און דאס איז פארבונדן מיט דער גאולה העתידה, וואס ענינה איז וראו כל בשר,
אז דער בשר הגשמי ~~אויך וועט נדדך ווערן אויך אזוי מיל ביז ער וועט זעהן אלקות.~~
און דעם ענין האט זיך אנגעהייבן פון הנני נותן לו את ברכת שלום.
ע"י המבואר במ"א אז ~~האט ש"י געקענט זיין די כליטה לארץ ווען ניט~~
די ענינים שבנתיים, ער"ז איז ~~דער אויבערשטער האט געגעבן פנחס'ן כהונת~~

עולם, נוחז לו עם בריחי זלום, האם טוין בעצמם זיין דער ענין פון פנחס דם
אלי געבט אן אהבת השלום. נאר יתברך יהוה אלהינו אהבה ושלום וחסד ורחמים
אשר לא יפסק ואלו הן הנהגותיו ואלו הן מעשיו ואלו הן דרכיו ואלו הן
הנהגותיו ואלו הן מעשיו ואלו הן דרכיו ואלו הן הנהגותיו ואלו הן מעשיו ואלו הן דרכיו
הנהגותיו ואלו הן מעשיו ואלו הן דרכיו ואלו הן הנהגותיו ואלו הן מעשיו ואלו הן דרכיו

.. וואס דאס איז בסמיכות הכי גדולה זאחידה מיט צו יוהכ"פ, ..
.. וואס פון דעם איז אויך מובן, ..
.. מאכן אויף פון אים א דירה לו ית'. וואס בדירה איז מען אינגאנצען. ..
.. זארום [ונפרט - כשם ווי בדירה האדם, איז דאך ידוע אז די שלימות האדם אז ..
.. און זייבאלד האטש אז יחידה איז דא בא יעדערן ..
.. איז דאך פארשטאנדיק, אז גילוי היחידה פארלאנגט די שלימות ..
.. האדם וואס טוט זיך דוקא אויך דורך דעם וואס ער האט א בית ודירה, באשטייט אין דעם, אז זיין
און ווען יחידה איז מאיר בגילוי איז דאס אין די אלע זיינע ענינים] פון
[על הקטע האחרון כתב:] האומנם אמרתי כ"ז! ולכן בהצע"ג

כמה ע' מהגהות כ"ק אדמו"ר מה"מ על מפתחות לספרי אדה"ז

אבות, חא. חיה המרכבה:
תניא איה. אבנ. אלד. אלט. אמר. דבה.

אבידות:
לקי'ת בוא (אבי'ת וא. רבו כו') דלכב. דטא.

אביון:

תניא קטד.

לקי'ת דמה.

סב נה.

אבוי:

תניא אא.

אבימלך:

לקי'ת גכהא.

אבל:

לקי'ת בכנה.

אבינו אב הרחמן מרחם ונו"י
סד טו. יו.
אבינו מלכנו רוענו וזוננו ונו"י
סד קלד.

אבן:

תניא בא. בו.

תניא חב (אבי'ת) כאא (אויתו). האבן
הוא'ת גו' עונ (א. לבנה. אי'כן) קוב
(אבי'ת). עיי'ע אויתו. חור.

לקי'ת נזח (אויתו) ככג (אבי'ת) דהא
(וגללו את הא.) דכה'ת (אבי'ת) שהם,
ישפה. א. אקרה. חמין) דכוב

(אבי'ת) כוכבים. אי'כן) דסמג (א.
דגמ'ת נל' א') מאס' הבונים (א.)

בקורטא דגמ'ת (א.) הו'ת (גמ'ת)
דגמ'ת (א.) מאס' הבונים (א.)

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.
תניא קטד. תניא קטד. תניא קטד.

סד לא (האי שביל דקי'ת סחיס כו') קלט
קי'ת ארו'ת כו' קט קטא קטב
קטד קטא רג' רג'.

סד קט (וי'ת ניווג שלהם חמיר) רסד (י'תד
אוי'א. חטע'ה. אופן' המשכה
ההשפעה מאוי'א) שי'ג (אזי' בריא')
פסח (השכלה חושט) שצ'ג (פני'
אבא מני' עתי') חכה (ההפרש בין'
טוח'ן דא. דו'א.) חלב (כני'ל) חטא

ניש (הי'ן) חג' (יסוד א.) עשה
התקיקה דאימ'ט) חגרו (חזק'ת.ס.
ק' י'ש) חקיא (כי' יוס'ן מבי' מולות
דאי'א. אבא ע'ן. אימ'ט נ'ן לעד'ן).
ועיי'ע חכמה חוי'ב.

סו נא (חזק'ת.ס.) חזק'ת חמיר' מאין
(לי'ת) קלד (חזק'ת.ס.)

סו רב'י' רסד (מלבי'טין לורעות
דאי'א) רסו (יוני'קיס מאי'א) רצו
(חוי'ג) שכי'א (רצוי'ט) שכו (כני'ל)
שלה (כני'ן חסי'תו).

סד ח (מב'ור המדות) ט (אוי'א)
דאי'ת חן שרשי האזי' רב (חזק'ת
המדות) רסב (מלבי'טים לורעות
דאר'ן) עיי'ע אבאר'סד (אין זה
מחיה למה שיוני'קיס ממלות הפיי'
מלבי'טין לורעות כו') עי' (חזק'ת
המדות).

אוי'א וזוי'ג:

סו לה. למ.

אבא מקנין באצוי':

תניא עוא.

אבות דר'ן נתן:

סד ד'ה (משל צל'ת היוד'ד על האבן).

אבות:

תניא יא'ג (הכנה לתורה. א. ומי'ת) יז'א
(אברה'ם, יחזק' יעקב) כג' (מקלות
באבות תומי'א) כג' (מזל'ת) ושי'
ע'ת השבטים) חת' (בעזרי'א) ושי'
(א. א'נא' (ומכיר'ת את'ת) ושי'
במצות'ם) נה'א (א' אל'ת' (בב'ת.ס.)

מש'א'ת שבטים) א'ז'א (בעזרי'א)
זא'ב (חא'ת) חן (המרכבה) י'ג'ו
(כני'ל) עוב (מרכבה לבחי'ת יז'ים)
פסד (נו'רבי לב) צא'ב (כי' אברה'ם לא
די'צנו גו' צו'ת (בב'ת.ס.) קטד
(נו'רבי'ט).

לקי'ת בא'ג (כלה' כסחה. יד'ג' גמא'ד.
גמ'ר. גמ'ג' וד'ד'ב דמ'א) זוכ'ת א.
חמה לא חמה) דגמ'א. דגמ'א (פסח
שכר'ת טוכ'ת) דצ'אד (א. אמהות)
חט'א (ח'י א. אמהות למעי' מא. ח'ס
עקר'ת). עיי'ע שבטים מ"ה.

סב קלד (אין קור'ין א. אלא לשלשה)
קלד (אברה'ם יחזק' יעקב) קט (חסי'
ה' לא נודע'ת להם) קטב (יש בכי'א
מישראל) רלח (חן חן המרכבה).

סד יג (א. נקי' רועים) יד (כני'ל). מרכבה
חזאה. מא'א. (נשיי' עיי' השבטים)
קט. קיא (רועים) קטו. קיו. קסט
(אין קור'ין א. אלא לשלשה. בא'ר
חמרה שרי'ט). רח (נקי' חרי'ט. אין
קור'ין א. אלא לשלשה).

סו ח (מצות ברו'חיות) עז'ב (מעשה
א. סי'פ'ן חזאה לבנים. מנח'ת
יעקב) ע' (כני'ל) ע' (כני'ל). מצו'ת
ברוח'יות) ע'ח (מעשה א. כו'. לעי'ל
אחזי'ב) מ"פ'א (מעשה אבות כו'.
ככי'ר דלעי'ל) מו (סקי'ט'ס דא. עז'ר
במשכ'ת מקי'ן דמק'ן) צ (כני'ל)
זא'י'ב (ככ'ר חז'ר ישבו כו'. שרשן
בכר' למעי' מהח'ר היו'א מע'ין
(חכ' בשללו לוי'א) צה (ע'יד חז'יל)
קצ'ב (רועי צאן. הכוונה בוח' רסח
סודי'ג'ת) חו (מב'ר' רוח דאי'ת).

סו רע'ג (נקי' שרי'ט) רסב (סרש'ט) רע'ב

גנר (מ"ה דחכמה, בקר אור) חנכ (תגבורת חסדים והמשכה מחסאי) חנכ (מוצא וכו' בתפלה) חנה, תפח (לא נגלה בשם ה' לפני המילה) חסד (נרצות שנגלול) חמה, חסד, חפס (הוא ולא ס"י פתח נאוהול) חכום היום ומשם דרנת אברהם) חצ (חום והאהב) חצונגים) חקטו (אברהם ויצחק, ההפרש במדרגותם ועבודתם) חקטו (כנייל) חקית (כנייל) חקית (הפרש בין חפירת בארות) דאברהם ליצחק) חקכב (כריאת שם אברהם כ"ם משא"כ ליצחק) חקכב (אהבת אברהם ליצחק) חקלה (ענינו).

רס ה' (שכל נעלם, המשכה רק בציוף) יצחק, נעשה גרים, הוא נתי ברכות) ו (כן עה ובא"י, ז"ם עשר וד' חסדים, חתילה ה"י לוס כלול) צב, צו, קל, קנה, קנט, קס.

אברכים:

חניא אבג (מצות) אנא (מח וא), דלא (לב וא, שכינה ונשי"י).

לקי"ת אבג (א, החיצונים, הפנימים) גינא (מצות) גינר (החצר, הפני, א, שאין בו עצם) געד (מצות) געדא (החצר הפני) גצאר (כנייל) דמהג (מתוסר א,).

פכ טו (התלבשות א, הנפש בא, הגוף) פ (מצות) קטו (כנייל, כלים).

סו ה' (נידולם פן הגידין שבמח) ו (כנייל) ככ (כלי) סא (נידולם מיסוד המים שבדם) רלכ (החצר הפני) רנט (נידולם פן הגידין שבמח). עיי"ע מצות ר"ח אברין דמלכא.

סו רטו (ג זמנים בנידולם) רסג (מקבלים חיותם מהראש) שסד (התכללותם זמ"ו).

אגודת:

ח"א מבר, נטר, לקי"ת בהג, פכ כט (א, והלכות).

אגודת:

לקי"ת דמד.

אגוד:

לקי"ת הדא (כנסי"י).

אגלא, שם:

ח"א קינ.

אגרת

ח"א קיטא (א, סדר) קבדא (כנייל).

אדא בר אהבה:

סו סד.

אדום:

ח"א סנז (א, שבעין).

אדום (עם):

לקי"ת דלאב, דלנב, הדיא.

סו סה.

סו לג (אדום שם ב"ן שנתהות משם ס"ג דהת).

סח רט"י.

אדון עוינו - בעדנו:

לקי"ת כסוד, גלח.

ז"ח.

גו) יזא (א, יצחק, הכנסת אורחים באבות בארות דא, ויצחק, כ"ם א, משא"כ יצחק, קח גו' אהבת גו' ממעל לעצמים גו' א"ת יצחק בן א, גו) כדג (ה' שקל לעמרון) מאב (קיים כל התורה דברא"ה) גו' תפילין מילה) נב (וישכס א, בבקר אתר הלילה) סוד (הלוך ונסות הגנה, ויעל ממצרים) סחא (המשוך בבתי חכ' חסד, וישמור משמרחי מצותי, קיים כה"ת, יס"א שבו"א, בת היתר לא, כ"י קראו להקי' אדון, א, ומשה) סוד (המשכותו למטה, למעי, א, ומשה) סטג (א, משה) עגד (הלוך ונסות הגנה) עגז (א, א, מסיק טעמא) סכא (א, אהרן) צא (אבר מה) צנא (כי א, לא ידענו גו) צנז (כנייל) צהב (א, הוליד את יצחק) צוג (הלוך ונסות הגנה, א, זמ"ח) קיטר (ומצאת את לבבו נאמן לפניך וכו' גו', לו ישמעאל יחי').

לקי"ת נכנס (א, אהרן) דמב (וישכס א, בבקר, אה"ס) דנא (עד א, לא ה"י זקנה) דוב (אבר מה) דצוג (א, יצחק) הסד (יצא ממנו ישמעאל) הלדג (עני האדם לא חשבעו) ההדא (גיד, וישכס א, בבקר).

א נא (אבר מה, הלוך ונסות, אב רם, כריחת בריח) קלג (חסד, עשר ואמר) קע (א, ואהרן) קעז (בא בימים) דנא.

סכ יא (קיים א, כל התורה) , כד (אהבה, חסד דאצי, פסח) עט, צו (א, ויצחק בשרשין) , צו (אבר מה) קו (יצא ממנו ישמעאל) קלג (וקן בא בימים) קמא (יצא ממנו ישמעאל) קסח (מצאת לבבו נאמן) קסו (מקור כל החסדים יושב פתח האהלה) דו (קיים המצות עד שלא נחגרו ריד (כנייל) ריו (א, ואהרן) רכא (כנייל) רלא (הקורא לא, אברם) דרב.

סו די (הכיר את בוראו) טו (וישכס א, בבקר) קו (ואנכי עמר ואמר) קסט (א, אוהבי באר דאברהם, אלקי אבי אברהם) קעב (כנייל, יצא ממנו ישמעאל) , ריג (יצא ממנו ישמעאל), עיי"ע אבות.

סו די (נשמט) מט (חסד, גוון לבן) ג"ו ו (נחמתי ה' שקל לעמרון) סו (מגן א, מקיפים דקדושת) קבו (אהבה) עליונה, חתן כ"י חסד (אברהם) קכט (חתן כ"י כנייל, אור חסד נמשך ההפרש) שעה (חסד, קו היסין) שטו (לו ישמעאל יחי גו') חטריח (השפעתו גם לערביים), עיי"ע חתן אמת ליעקב.

א, ויצחק נט (נברא בערלה דונמא דלעילא) גט (אחר שגמול מתגלה מאבר המשפיע דצדיק עליון) סא (אברם אינו מוליד) ע (אברם שרשו חכמה דאצילות) עא (אחר שגמול נקדע המסך ואו שייכות גרים) עא (אב המתן גרים) קיג (יצא ממנו ישמעאל) קכ (עבודתו ר"ש) רכב (קיים כל התורה כולה) קנג (רצ"ש) קנג (נשמט) קנד (קיים כל התורה ברוחניות) קנה (מזד נשמט מקבל לאורות דשם ס"ה דחיקין) קנו (יצא ממנו ישמעאל - מותר החסד) קסח, רו (העלה הכל מבתי הירוד לבתי היחוד דאלקי) רו (גרם מצות למעלה) רס (ומשה ריד (מדרגת אברהם) רטו (ומשה שרשו למעלה) ריח (המשוך אוא"ס בשם ארי) ריט (לא קיים התורה למטה) ריט (אברהם טסיק טעמא - ע' עיך משה) רכב (חסד עליון) רכג (הינד חוסי גילוי אור למטה בב"יע בצמנום גדול) רכז (וי' שמות שאין ומחקים) רכז (בת היחה לאברהם ובכל שמה - מלי דאצילות) שכ

תעלה, פ"ב

11

תעלה באוקי

יום הבהיר י"ד כסלו

נגדו הג' נתן הא' הי' כאחר
לעולם יג' א. דעשי, דבריהם מב
גריה בא. מרד שליטת הא.
לימיהם) עבא א. לא א. עב
נביל. ג' קין. שם מיה עד
נשיי. ראש די רגל. א. כמראה א.
אצי ביע) צבד איך שיך כמראה
א. אך כר) צוג נתן הא. הי' כאחר
לעולם קבא נחכ אודיע תאיר
מיו.

לקי'ת בחי נרבי, יצירה עשירי בכבב.
בחד נן כי שנה מחוץ דגלוהו
בלוג כי הא. עץ השדה בלוג
כללי מחיקו, דציה מתוהו. בחר.
בעל בחירה במגד ודברי יצירה
עשירי) בגא כי שנה נגב א. לא
א. ניטא כי בחי א. נבוב מקשר
דציה למקורם) גבטא שמעל
הכסא, שמתחת לכסא גלאג א.
דציה א' די מ' גבד א. דציה
גבטא (כלול מרזחם) נעגד כי הא.
עץ השדה) נעטר (כל כוחו משם
הי. מרזח רצון ורעובי' בגבא
א. דציה. אחר וקדם. אודיע.
דברי יצירה עשירי - א"ק תו
תיקון) גבד כי שנה גבטא ודברי
יצירה עשירי) דכור נוח לו שליג'
כל העולם ליו אלא לצות לוח
דמבא נעשה א. בלגמו כדמויו
דמבא כי הא. עץ השדה) דמו
אחור וקדם צרתי) דמבא (כללי
דבד האדם, הרי) היגא אודיע.
אברים גדימ, אריכ' הכג) בויא מן
התוסט. לא ישב א. מרזחן א.
הכוא א. איש אנשי א' דם) בכבט
אחיות מאד. א. כמראה א. א"א
דא. לב הא. לא.

א קיב (בייע) בלאכי אברי הא.
מ מ (שעל הכסא) קט מני א.
שכמרבח) דו אידם. אודיע) ריב
אדמה לעלין) ריב א' דם) רלב כי
הא. עץ השדה) לוח (נביל) רלב
אודיע) לעל) רחא אודיע רמיח
ושטי' ער רחמו עלה למע מצד
שרשו שכמרבח.

סו כו א. שעל הכסא) כד אודיע) כה
(נביל) מ חיות הא. מרזח ומים) סא
(נביל) סו עיקר הא. הוא הלב שבו
המדות ע (נביל) צד אודיע. כן
לב הא. לא) קיח אחיות מאד.
ארמה לעלין. אהמ קריים א. קטו
אשר שלט האדם באדם) קטו חיות
הא. עיי תחיש) קטו נעל כל
מבצא פי ה' יחיי הא. אחור וקדם
צרוני, א. שעל הכסא. כי זה כל
הא. קטט נביל. כי לא אדם הוא.
ארמה לעלין) קטא אחור וקדם
צרוני) קטו בחי תקין. הוא
המבר. מה האדם) רלח אודיע.
עא אשר שלט האדם באדם) רסא
אודיע).

מח כב אדמה לעלין) שסט (התהוותו)
תעו נדבריה א"ק, דיצירה
(נקודים). דעשי דאצירי).
סו מו (עבודתו למטה) רכט.
סו מט אדם אלף דיבור מעשה) קו
ההפוש שבין אדם לאיש) קטו מא
דם) שטרז א' דם).

סח עג אדם למעלה מביג (למעלה)
קטו. רנה א. בחי מרזחן, נעשה
בצלם אלקים, מורכב מכל הברואים
וכלל אותם) רנו (נביל, כל חלקי
דציה כלולים בו, יש בו שיגים
התחלקות מניסיות חיצוניות, שרשו
מחיקן) רנט יש בגששו גילו
אוי"ט יותר מכלם, רדה ומשל
בכולם) רכב (גם אדם מושט שאין
לו רק גשש דמשה שכבחו לברר)
רמ עיקר האדם הוא המחוק,
מביא כי מופתים עיי) שנו מושל
שושלת) חבא (חורר לאין) חלו
(ביטול) חמו (הביטול שצריך
להיות).

רס מא עקרו למרי) סכ (ממצע) צח

לקי'ת בבב.
סו מט.

אדם קדמאחו:

סח נו יום החי דלמע. אודיע, ואדם
כי חיה דזיא.

אדם קדמונו:

תניא בט. דק. הי.

תריא יג' לוא. גוא (מל דאיק, יסחי
דאיק) ענה (נחיי דאיק מסחימיים
בעשי) קנב (מל דא. יסוד דא. ב"ן
מצאח דא).

לקי'ת בכר. בלחב. במגד. בנאר
(עחיקא דלעילא מא"ק) גמבר.
גצוא. דטוב (מה דאיק) דעאא (מל
יסוד דאיק) דמטב. האג. היחא
(כחר הכללי).

א קעה (ה. דאיק) קסו.

סכ קער, ר (ממח"ס דאיק נעשה שרש
לכלים דנקדימ).

סד צד יחוד האור) עט (העלאה ב"ן
בא.) קנב (נביל) קנב. ריו. עיייע
התהוות.

סח שטי"ב (כל ההשחלש' נסקרים
בסקריה א') שבא (הייל חיצוני
א"ק) שכב (סי קדמון, מסרע.
מחיק) שכד (מחיק). קורא
הדרות מראש. אור כללי (שטות)
שכדי (נמצא בכל ההשל) שכח
(המשך) של חיצוני וסני, עינים
דא"ק.

סו לר (אדם דבריא. מחשבה דאיק)
קו. תח (בחי אדם).

סח עב (ראשו למעלה מכל ההשתל.
רגלו בסוף העשירי) שם (מחשבה
הקדומה) צד (אדם) טע (מחורה
היא) קטט (ערך ביטול למל' דא"ס)
רד (ניר דא"ק, אודיע אור אבא).

אדחיר

תניא אב. ביא. דו. דב. דבו. דבו. הב.
תריא דא. דה. דה. יג' (כי יצירות) מוד
(ויגרש את הא. א. דוד משית) עגא
א. האדם תתא, מה שמו ומה שם
בנו) עטב א. ואפי וטורי) פאא
(נביל) צאר (נביל) צונ.

לקי'ת באב. בוב. ביד. ביה. בלה.
גבא. גבב. דמוב. דנחא ר"ה
יהכ"ס) דענב (קוטמ' ק' אמה)
הב.

א נח (מרכבה לפני לב העלין) צט
(מרכבה לחיי הלב) צ (לפני החסא
ולאחר החסא) קסא.

סכ מג. רכח (עברתו בעצמ'ת שכרו
בנעתי'ע).

סד טג אדם ביקר בל לין) קכ א.
קדם החסא).

סח כא (חסאו) זו אדם קדמא, חכ.
ואדם כי חיה דזיא) נח המשך
לדוד ע' שנה, ו' מוזה שכרור
כלולי מעשר).

סו קטט (חסא נסלק ממנו זיהרא
עילאה) רכט (המשך צרוני אחיות
לכל הנבראים).

סח קסא (אדם דוד משית) שפא חסא
אודיע).

אדם ובחממו:

תריא עיע אדם החי
לקי'ת בבב (היא נהיב. זרין) בחב
אוי"ט בושמות) ביטב (נביל) בלוא
(נביל) במגד (בסוכי'ע אין) בבב
אוי"ט תושיע) גטוב (בנשמות. פי
יודע רוח כהיא ג'י) דיגב (תורה,
אודיע, בושמות) דנטב (אוי"ט
תושיע) הלבב (כ. חזק מא.) הלב
(אוי"ט שורין). עיייע אסור. ביטול.
סכ רמו אודיע ב"ן) רטט (קוסה)
וקוסה. כמטסה.

סח כב
הקיעות אפי סלמח

118

א"כ
נביל

אדם-נציג-א-והחמה

תרי"א בד' נק' מדבר כ"ר. גוט דומס) טוג (אחור וקדם) כטג (א. ובהמה תרשיע. בהמה שבא.) סוד (תקון תהו) עבב (בהמה יותר חזקה מהא.) טרא (אחור וקדם) עהר (א. ובהמה תשיע. א. שבבהמה. א. ובהמה שוין).

אד' שם א.

תרי"א ב.

תרי"א מסד (יחוד ה' א.) קידא (א. כח א.) קנא (אחנה גבור לעולם א. מכלכל כ"ר.) עיי"ע שלוב.

לקרית בלבב (מל' בירדחה לבריאה) גלטב (א. כח א. א. מ' דנאג א.) ה' דין. א. מ' דנאב (מל' בירדחה לבריאה) הבב (א. שפת' - תהלקר) המאא (כ"ל).

א קלט (א. שפתי'תהלקר).

טפ קסה. רפ (כה).

סר כו (תרעא לאעלאה ער.

סו רמח (כחי' מל, טעם ע"ו) רמח (מורגנת בוח) שובב (כחי' צדקה) שנו (מל' שבמל').

סו קנח (יב ציוט').

סח רבב.

אתחבה:

תרי"א אב (שרש למי"ע) או (תשובה מאהיר) אט (אהיר אהב"ת) איג (א. שבביטוי) איד (אהב"ת) אטו (אהמ"ס) אטו (כ"ל) איו (א. א.) דלעשוטו) איו (אהמ"ס) איו (ס' שם אהמ"ס) אמ (תכלית הא. אהב"ת) אמא (כחי' בא.) אמב (כחי' בא. אהיר) אמר (כחי' בא.) אמט (א. דכמים המנים לענים) אמט (דחוקת הברש. אה"ע) אן (כחי' בא.) בהקדמה (א. דלעשוטו) כחי' בא.) גט (א. למען חייך) דו (כ"ל) דטו (א. דלמ'ע, דאברהם) דיה (אהב"ת) אהמ"ס, אהיר) דכו (המשכה דחיות ע"י אהיר) הח (מצוה ראשונה. שרש למי"ע גילוי הא. הוא בירור ניצונוט.) עיי"ע דויר, ואהבה.

תרי"א זב (אהב"ת. מתיירע מיתויר) חא (רובל לבקר, מאוך) חג (אהמ"ס. ככל מאוך, כחי' תשובה, אהיר שלמ'ע מזה) חב (מים רביעי'תבו) לו. אהיר אה"ו) כהב (מהתבוננות: כי הוא חייך, לא שנית) לטג (מנובלת וכלי"ג נמשך מאוך. מאד שלך) מדב (א. מהתבוננות, אהמ"ס. אהיר) מהא (באה מרא"י) מוא (אה"ע אהיר אהמ"ס אהב"ת) נגא (א. דכ' הוא חייך. א. דמס"ג חיינו אהמ"ס) נוג (א. התחונות, ספודיו, אשליית לא. העליונה, בק"ש) נוב (אהב"ת) כני"יש, מש"א"כ (תשבע"ס) סד (כמים, כאש) סוא (מהתבוננות בטוכ"ע) עגא (דויר) שכלים טבעים, אה"ע אהיר) עוג (דויר) שכלים טבעים, יד רגל) עגת (דויר) הם מארך העליונה. לא תחי משלה ועקרה בארץ) פבא (אה"ע אהיר. א. דחוקת את השר. ז' לכושין לאהיר) טנא (צ"י. ככסף, כוהב) טוג (אהב"ת) טוג (לא. כי הוא חייך. צ"ל המיד) טוג (א. שעי' התבוננות, אהיר דמסילא) טוג (ע"י התבוננות שלמ'ע מהשכל. חול שבת) צחר (כסה עליהם הר כבינות) קידד (מעלת היראה על הא.) עיי"ע דויר, הר.

לקרית אהב (כ' אופנים) בכא (אהיר) דעמך לא הפצתי, אה"ו דנמשי

דאברהם דאהרן, ל' אבה אהיר אה"ע) גלחז (עסידה הליכה) גמבב (עבדחא הא. אה"ע ו. מסוכ"ע. אוה ברית. קדושה. א. רעוה) גנדא (מנים ואחור בא. א. בהשגה, שלמ'ע מוהשגה) גנחז (כ"י יצריך) - גם יצהיר - דא הוא רוא) גמא (אש מים, ראי' שמיעה) גסוב (אה"ע אהיר) גוטו (אהיר שבבתי מתנה, שעי"ס טויר, אהב"ת) גמדי (וכן לאב, אשה לאיש. כמעלת הוהב. בת מטור בת מי וזה) גמחר (כ"י התכללותה מכל ד"ס) גצב (אהב"ת) גצדא (אה"ע אהיר) גצוג (כחי' בא.) דבג (ל' אבה והאי' נוספת - הכל הלב) דדא (מצוה ראשונה) דחז (שבבחי' בטול, צמאוך) דינג (ארי' בהמה, אהיר אה"ע) דווד (א. זוטא, אהיר אהב"ת) דיטר (כחי' בא. כמה עליהם הר כ"ר) דכוב (א. שפתי', מבינה) דלחג (אהמ"ס, קשי"י) דמאר (דמ"י הלב, דחצוי הלב) דמבג (כ"ל) דמבג (וישכבו אברהם בבקר אהמ"ס, תעירו תעוררו, כ' כחי' א.) דמא (כ' כחי' א.) דמאר (אה"ע אהיר) דטר (ואהבת ל' ציווי ל' עתיד, אהב"ת) דטוג (כ"י יצריך, אה"ע - צל. אהיר מים ונעשה קרח) דצבר (אהמ"ס בלא הרגש) האא (וא. אחר מסי' דאחר ע"י בשכמל"ו) הגב (א. בלרי' אהמ"ס. אש לכונה שחורה, שרש אהמ"ס) הגא (ככסף כוהב) וזא (אבה בתמי' הא') הככב (אהיר א. וזא) הכדד (מהתבוננות בממכ"ע בטוכ"ע) הכטב (אחיותי כלה) המבג (אהמ"ס) ושלמ'ע הר ותר הויר, ואהבת כ' אור.

א י (מתוך צער) יט (דחיקו דרתינו, ביטול) כו (כברא דאחל, המשכת או"ס למה) מא (כמים וכרשמי' אש) מא (נמחק בשרשו) נ (מסותרות) סב (ביצ"ע) סו (ג' א.) עה (א. שמצד יצוץ אלפי תמידת מסיילא מש"א"כ א. שמצד התבוננות) קע (דאברהם דאהרן) קעא (שרשה מרצון למעי מהשכל) קעב (א. גשמית משכ"ה, כל הנבזה כ"ר, הנפת הא. צעוק).

סב די (רצון) כב (אב וכן) כד (מבינות) לט (א. בהענוגים ו.א. פנימית) קיא (א. רבה חוטא) קטו (א. בהרגשה א.) בביתול) קטו (בכל מאוך ובכלי נמשנה המדות אינו משונה) קיו (כ"ל. מהלך ועמוד) קנג (ג' מיני א.) ריו (רצון. א. דאברהם, דכה"ג) רכא (אה"ע אהיר).

סד סח (אהמ"ס) ער (כ"ל) קלו (ואהבת בנימטי כ"ס אור) קטו (ואהבת ל' אבות) קטט (אהמ"ס) קע (ואהבת אח וגר. א. מל' אבות) קעל (כ"ל) רלא (אהמ"ס) רמא (כחי' זכר) רמד (חולה אהבת). עיי"ע רע"ד.

סה עניד (ברשמי' אש התשוקה ורצוא למעי ממורידה, בכל מאוך, בע"ת. העלמת מ"ן דתהו). צנד (כ' אופנים ע"ד הגיל, בקרירות שפתיים במח ולב להבטל בבחי' אה"ע, חיקוק) קמה (אהבת ויראה. משטיע ומקבל) קטו (אהבת עולם) קטט (אהבת רבה) קע (אהבת בתענוגים) קעג (אהבת עולם) שם (אהבת רבה) שם (אהבת בתענוגים) קצו (אהבת ע"י התבוננות אהמ"ס. הופרש ביניהם) רב (אהבת שכאה מתחמת טעם. לא מקרי מס"ג) שם (אהבת דבכל מאוך גילוי שלה) שם (כ"ל, גילוי שלה בשבת) רטויר (אב"א, פ"ים) שם (כ' אופנים -

אחווה, דו"ר רוי"ד:
לקרית גנגא (מסד"ו ברכות ק"ש וק"ש שמו"ע שם הרי"ד ד"סד שם הרי"ד דלאא, המריא.
סב קסט (שם הרי"ד רענא (כ"ל).

אחוד:

סח סרה (מנתחו לעגלוק).

אחווה, שם:

סר נט, רנו.

אחי, שם:

לקרית אוה.

אחרון:

תניא מלב.

תריא לב (שודמ"ט, מושבעה רועים) מאא (כ"ל, מרה"ג יערוך ובהעלות א, משה יתרת יח"ע) סבא (א, אברום: מר רועים, וקן א, יורד ע"ס מרוחיו, אוחיות נראה) צמג (משה וא), שודמ"ט מרה"ג איתרין, נצח דאבא חסד דע"י, א, ומשה).

לקרית אוה, ביה, גנג, גכאא, גכנג (א, אברום, וקן א, נשיאים) גלאג (א, גשיאים משה) גנגה (מהירות ההשפעה, ורב חסד) גמחא (משה (א, גמחר (כ"ל) גמסד (כ"ל), ע"ע כשמן.

א סה, קנג (חסד דא"א, דיקנא דא), קע (א, ואברום) קע (וקן א), רט (מדליק אח הגרות), ע"ע כה"ג

סב רטו (מדליק גרות כוסי"י) ריו (א, ואברום) ריש (כ"ל, כשמן הטוב יורד על הזקן וקן א, אוחיות נראה) רכ, (הדלקת המגורה) רכא (שושבינא דמטר, כתר דמל) רכד (מדרגתו) רכו (וקן א, רל (כשמן הטוב גר וקן א).

סד סו (שודמ"ט, ונתנו בני אהרן אש) עג (כ"ל).

סח עי רמא (שודמ"ט, ביהו דש אוחיות נראה, כה"ג וממשיך אה"ר) שה (ואכרם) שו (שודמ"ט) שייב (שבאצ"י איש החמד, שלמי האצ"י כה"ר) שיע (כ"ל, גם באצ"י יש ח' בחינות) חב (שרש גשמתו מבחי הדי דאבא) חל (אבא, ע"י חקן, הנגעים) חמד (בוכותו היו ענגי הכבוד, ענג חסד דאבא).

סו רג (ענגא דאהרן) רנג (בנין וחיפן הנקי) רנד (אור אבא).

סז סח (שושבינא דמטרונתא) עג (כ"ל) סח (מר רועים, יערוך) סט (ובהעלות אהרן) עה (מר רועים, כהנא א' הר שיש מבחי נצח דאבא) קמו (שושבינא דמטרונתא, בהעלות) קצו (אצל הר, הר ההר) קצו (גרי"ן משוטה) רד (איהרן) חדי (כשמן הטוב).

סח עי עה (השיג בחי זורעות העליונים) שנג (מה ה"ר) שס (שושבינא).

רס מה (וקן, הר ההר) מט (א' הר) קט, קיד, קיה.

אוב וידעונו:

סו רב.

אוחל

תריא דו (מקין).

לקרית גנדב, הוא (א, קדר) הוג (כ"ל) היא (כ"ל).

סד רסה, ויסט.

סו כו (אליו ולא למרחיקו) לא (לבוש המוכר עם עצמיות הנפש) עד (נמשל לכסף סים) עה (התבוננות מעורר אהבה) קב (בי מדרגות באהבה) רמה (מדרגות בזה) עדר (בי מיי א, עדר א, דאכרם א, מסותרת) רפה (ענין הא, כאב המכה את בנו) רפט (רשפי אש) רפט (סיבה שבעת החמלה לא ירגיש א, שמג א, ה' לישראל וא, ישראל לה') שדמ (בכל מאדן).

סז קסו (אהבה ושנאה) רד (אהבה רבה) רנו (ציווי על האהבה - התבוננות) רטט, שה (אינה עבודה חמה) שכב (כ"ל, גק' בן) שכד (המשך) שכה (המשך) שלב (המשך) שדמ"שמה (א, רבה וא, עולם, ממלא וסוכב) שגרו (גם בלי התלהבות אם מוסר גמשו) שטג, א, טגיפית חיצונית, ע"י התבוננות או רוי"ד.

סח ג (כמה חילוקי דרגות) ד (א, טבעי כשהיא בהתגברות א"א להרהר) טו, יז (בי דרגות בא), די (א, טבעית) כה, חקטו (אהבה ה, מלמטמ"ע, מלמטמ"ט) חקלט (אהבה גק' אור) חקעג (בכל לבך ובכל נפשך, בכל מאדן).

רס מה (מסותר וזוח מס"נ) ריש לו בחירה להוציאה לגילוי) טא, טט, צא, פג, צ, צא, קלט, קט.

אחבה, בכל לבבך, נפשך, מאדן:

לקרית לבנג, גנגו (ג, מ), גלחר (לי"ג מאדן, עמידה, הליכה) גמגב (ג), גנגד (ל, בבי יערוך דא הוא רזא) גפאג (ג"ס, אח"ע אה"ר) גצנג (ג, בכל מסות) דלאג, דלחג (ג"ס, צדיקים בע"ח) דמו (לג"ס, נה"ב) גתיא בע"ח) דמוג (בבי יערוך) הווא (ג, חקטב (בכל ל, בי לבבות דקדושה, א, אוחיות כלה) המטב, ע"ע ואהבת.

סב קעה (ג, מ), קעו (ג, מ) קעט (ג, מ), קעה (ג, מאד שלך) רד (אריח דבכל ג, רג (ג, ג) רגא (ג, מ).

סד ג קיו, קבד, קמה, קנא, קסו, קצד, קצט, רל.

סז יז (כ"ס, אהבה שא"א להתנסו בגדר כלי הלב) נב (כ"ס, ואין שום כלי יכולה להכלינה) רנג (כ"ס, באה מהתבוננות סוכ"ע, ממשיך אור מקין) ערב (כ"ס, ביטול הרצון).

תניא עיוץ אהבה צ"כ תזמי עיוץ אצ"ע צ"כ

אחווה, דו"ר

לקרית גוד (גילוי ע"י מצות) גכ (מסד"ו יוצ"א, אח"ע ק"ש, שמו"ע מרי גרשק קהת) גמנד (אה"ר ותומ"צ, טגיט ומקיף, הכלה ולבן) גצוג (למעי אה"ר כ"ח) דוד (הפכים, התכלותם זמ"ו, מרחוק מקירוב, ד"ט) דינג (הר בקעה, אש מים) דמנד (א, שנותנים במתנה) דנגא (בא מראי שמיעה) הטוג (גילוי הא, נקל מגילוי ה'), המוא (וחתם בולט שוקע).

א לג (התקרבות וצמצום) מ (י, עילאה למעי מא, ברשפי אש) מא (רו"ד דו"ר) קט (דו"ר טבעים, שכלים) קסא (בלא דו"ר כו' קדם ה' דוקא) קסד (טבעים שכלים).

סב יז (מרחוק מקירוב) כ (בגלות ולע"ל) קסט (דו"ר שבשם הרי"ד רעו).

סד סד (נסתרות) נ (ע"י, מביעים למעי מע"י א, צה (התכלות אה"ר) קלו (אה"ר ורחמים) קנה, קסט (כ"ל) קע (כל א, ולא אחלילת מתרין סטרין דו"ר כו').

אור זרוע לצדיק:

לקריה הלה.
סד קכא. קטת. קנז. רכח. רלא.

אור חדש:

תריא הב. יבב דיג.
סו לת. קו.

אור חוזר:

תריא הא. לבא (בכל מאד)
סח קינ (מכירורים) קיט (כביל).
סו מב (וארי) קין. קלה. קלו. עיי
הפרסא נעשה אריח באורות
דאצילות.
עיי פרסא.

סו אריח ואריי קה. רטררטה. ריה.
רכא. רנז. רנה. רמה. שמה.

אוי"מ, תוזר

לקריה היגז (מעלת אריח).
עיי ארימ אספשא"מ: בע"ת.

א קסט (באריח) ממשיכים התגלות
הענוג. באהמפיא סט"א -
דקוב"ת.

סד קכה (מעלת אריח) קלא. קלב
(כביל).

אוי"מ ואו"מ:

לקריה בכבז. בכחז. נכהא. נמוג. נבב.
דכאר. דלגז (א. וישעי).
עיי תומ"צ.

א שח (כח היריקה והכתיבה) חי בעצמ
וחי להחיות).

סב רכו (ממלא טובב) רכח (שרשם).

סד גנ. נה (רה ייה דש' הוי' מייע
ומלית) ע. עא (אוי"מ וארי"מ מי
קדם) עו (כביל) סד. קסא. קצה
(בקרבות. בקדושין) קצו. רלה
(יתוד ארי"מ וארי"מ) רלו (מעלת
הארי"מ ומעלת הארי"מ).

סח כחילא (חילוקם. שרשם) לביה
(חילוקם) לח"מ (בתשובה) סא"ז. פי
סא (ריחוקם זמ"ז. קירובם עיי
יעקב. לעיל) חמה (ארי"מ מסמא
עיוני החיצוני) חם (כביל) תקנ
(ארי"מ מצוצה הכלים מבורין).
עיי ארי"מ: תהו חיקין.

סו רכ. רט. שח (מעשה המצות וברכת
המצות) שעה (אינו שורה כ"א
בבחי' יתוד והתאחדות).

סח תקמח (עניגם. ההורש ביניהם).

אור שבעת הימים:

לקריה במוג. רכז.
עיי וחי' אור.

אור של תולדה:

סו רמא. רז.

אור שנברא ביום א':

לקריה ביג. נחור. נסטר. דקא.

אוי"כ:

תניא מלה. בז. דק. הד.

תריא בג (א. משוטים) דב (אין רש.
אוי"כ בתהו וחיקין) טג (בתהו.
בחיקין) יד. כד (בתהו. בחיקין)
טוא (א. הגבר בכ. החסד כז) נבב
(בתהו בחיקין) צוג (נעשה ונשמע)
מעלת הב. כ. ממשח. הא. ארי"כ -
תהו חיקין.

לקריה בבגז (א. משוטים) בנאג (כביל)
שרשם מקו ורשימו) גלוד (בקיעת
הב) גפב. צצבד. צצדא. דיבר
(אחלוסו דוכחיהו) הוד (ארי"כ

אוא"ס, א"ס:

תניא או (מלא כל הארץ) איח (מתלבש
בחי' צלה (כביל. אחד האמת כז)).

תריא ידא. לטא (הוא מלי דא"ס) פוא.
צאג (מקיין אה החלל) קהא (אם
אוא"ס הוא הכתר).

לקריה אוב (ולא אין לו תחלה) בדב
(למע' מע"ס) במבא (הארה) בנדג.
התא (הארה. ס"ר בחי' אחרונה
שבא"ס. הכרה לפי א.).

א סט (אור ולא עריע) רכז (אינו
בערך להיות מקור).

סב מב (הארה) סד (שורה) רק (ביטול)
מו (מלי דא"ס. שם) נ (מלי דא"ס
ק"י ככדו) קנב (שורה) בחכמה
קש (שוריא כביל) קצד (אינו בהתפעלות
התלבשות. מאיר ברצון) רכז רעט
(דבונפת הבהקת אבי"ט. א"ס ולא
אין לו תחלה) רפא (גילוי מהעלם
הנצמות).

סד לו (נמשל לאש) פט. קכא (א.
ומאור) קז. רטו (אוא"ס מלגזו כז)
רש (הצמזום בא.).

סח ה (משוטה) ט (אין שייך בו
תוארים. לנבי חכ' א"ס באר"ע.
יתר מעשי לנבי חכ' י (אין בו
שנויים) יא (משוטה. מאור.
המשכה רק מאור חיו הנק' מלי
דא"ס) יב (אני' ובייע שוה לנבי'
כז (אין ערוך אליו) כח (כביל. לא
שנית. אתה כז עשנבה"ע כז.
אפי' שמו באר"ע להתהוות) ס"סא
(אין ערוך אליו. השתל' רק משמו
זכ"י צמזומים. כל השתל' גם ז'
אלפים יוכלו ותחיים ואלף הו'
משמו) סאי"ב (בי המשכות ארי"מ
וארי"מ. בנקדים. תהו ארי"מ.
בברורים. חיקין ארי"מ בכלים
מורבים) סו (אין ערוך. השתל' רק
מיו עיי צמזומים. זה מאיר
במפירות בשי"י. עיי עבודה) ק"קא
אחרות אמיתית ומושלל
מהתחלקות. התחלקות יותר רחוק
מאחרות יותר. התהוות רק מיו)
קכ"ה (לא שנית. אתה עשנבה"ע
כז. אין התוארים בא. כתואר
האדם. הוא המרע כז. גלוי ידוע
כז (ולא הקב"ה יודע) קכדל (חכ'
עש"י. אנה חכים כז. מאין המצא.
המשכה א' בחכ').

עיי צמזום
סח ז' רש (אין אתגדל"ת מגיע לשם
כלל). שא (למע' מהזמן) שט (אינו
שורה באתר גנים) תגד (מצ"ע יכול
להיות נבראים עד אין קץ).

סו טו (עיקר השרתה הוא כביל
החכמה) כח (מתלבש רק כביל
הביטול) לו (יוו ההתמשכות שהיא
מקור החיים) לו (ביטול אוא"ס
מאור עצמות) לו (לנבי אוא"ס אין
שינוי קודם הצמזום ובין אח"כ) מו
(אינו בגדר מספר) מח (שורה דוקא
בכיל הביטול) סד (משוט בתכלית
הפשיטות) מב (אור תושך שוים)
פג (שורה כביל הביטול) קכח
(אוא"ס במש שורה בכל ס"י וס"י
ד"א) רה (משוט, חכים בשביל
ההשפעה) רכב (עצמ' א.. למעלה
מומן ומקום. התחלקות המון
מסתעף ממנו)

סו כב (ולא אין לו תחלה) מג. צו. ריו
(א. הגבלה שלא עיי העלם וגילוי
הוא אור חוש) רכח (אור משוט.

אונן חוטם פה אח"פ:

תרא קלא.

אויב

תרא מדי (עניני עוה"ו).

לקי"ת דבוא (מלאכי).

אוי"ר, אוירא

תרא לטב (א. אור, כתר חכ' מבג כני"ל. יסוד האויר, האש) מנב.

לקי"ת כנבב כחא. נחב בנבב דנבא.

דנבב הבא (א. אור) הינב (א. דכיא) הינב (א. החתחון חם ביותר)

הלב (א. שעל קדמא) הלבא (כני"ל) הבג.

פה תג (אוי"ר) דכיא חכ' דעצמות

המאציל. יסוד הרוח) חב (א. דכיא חכ' דא"ק) חסדו (א. דכיא מר"ם

דע"י) חמה (אוי"ר) דכיא. יסוד הנע"י

ד"י יסודות). ע"ע יסודות ד' יסודות).

אולם:

לקי"ת הלהב (לי חזק).

ע"ע פתחי לי.

רס צב צד. גה.

אוי"ת:

תניא אא. או. את. איט. אלג (ארץ א.) אלו (א. לע"ל) דכה (א. ארץ א.).

תרא לוד (רס ע"כ גר"ם ה') מאר

(אומרים עוב ה' ג' לא ידעתי את ה')

גוד (שפעם מרס ע"כ גר"ם) סאא (שפעם מא"א דרך נמילה)

מב נקי' כך ע"ש בר' קיאוד נוקין

שבעין לידתו ל"ה מומא.

ע"ע טי"ו: עמלקי קליטות.

לקי"ת כנב (נפשם אינה נצחית) כנבא

(לע"ל יקיימו מצות שאשה חיבת בהם) כנבא (א. ישראל, אלקים הוי')

דלב (לע"ל יתבררו) דמב (א. ישראל, אמונת מכ"ע טוב"ע).

ע"ע מרין: עמלק.

א רכו (המצרים לשראל, ושאונם מצרים).

כפ קמו (א. ישראל, למני השבירה חזק. השפעה בלי חשבון בחשבון)

קסא (ו' א.).

פד ס (שונאי ישראל שבא) סו (אין ממשכים כלום בעשיית המצוות) צ

(אמונתם בבחי' מכ"ע) קלה (נגלות ישראל מקבלים השפע מא.)

דמה (כני"ל).

פת סה"ו (רס על כל גר"ם או"ר, קרו

לי אלקא דאלי, כי נם בשרשם תהו

אין האור יכול להתלבש בכ"ל. בניו

מתקין, אר"ם) עאיב (לע"ל) פא

(שרשם מנקודים ונמלו לנקא"ט.

לע"ל יביאו כנחה שלמע' מקרבנות. ולכן חז"ר דומעלת א.

כמו הבו ל"ה משפחות עמים כ"ר) הב (וישראל, ינקתם משמרי היין)

חד (ו' אומות ועמלק) חמא (בקשת משה שלא חשרה שכינה עליהם)

חנע (שרשם מושברות).

סו נט (ע"י השתלשלות נותנה גר"ם)

קב (בחי' נמות) קב (צדקה שלהם אין ממשכים כלום) רט (אינם

ממשכים כלום ע"י תורה) רבב (ו' עמקין - ע' ערך מרין) רג (ו' מדות רעות, ו' מלאכי).

אומן

לקי"ת ע"ע ואחי אצלו אמן

און

לקי"ת כנבא.

פד קעט. קט.

אופן

תרא סטא (א. בתוך הא.) סטב (ומראיהם ומעשיהם גר).

אופנים

לקי"ת גיחוד (א. חיות) גכחד (א. שרפים. רעש) גמאז (כני"ל) דערד

(א. שרפים. א. הקדש שלמע' מקדוש) הדג (א. שרפים, משפיעים

מקבלים, אש לבנה שחורה) הוא (והא. ינשאו לעומתם).

א קכב (א. ושרפים).

כפ מו (א. ושרפים. עניני"ש) מה. מט (ביטולם) קכא (השפעתם לע' שרפים) ער (עגולים).

סה רכב

אוצר

לקי"ת דלבב (של יר"ש. אהמ"ס) הכוד

(א. מתנת חנם).

סת ג. ד.

אוצר של יר"ש:

תניא אמב.

אור:

תניא אנה (טעם לכינוי א.) בנ (א. השמש בשמש) בי (כינוי לספירות.

בריאית הא.) ביב (א. הירח) דג (א. אר"ם) דך (א. חזון) דכב (תורה) דלא (אורי אר"ת).

תרא חוד (יתרון האור מן החשך) ידא

(א. מאור למע' לבב (אוכמא, קימאה דגיני כ"ר) מוב (כי טוב

לנגוד בתורה) עתו (אורי לצדיק) מוא (טעם שכינו בשם א. להמשכת

חיות מהבורא כ"ר). ע"ע גר.

לקי"ת כנבב (למע' בנפש. א. השמש) גלוד (חכ' שבה"כ) גמג (ע"ס

דאורי דארי"ת) גצהב (יהי א. ויהי א.) דיבב (ח"ס א. מים חסד) דכוד (אורי אר"ת) דלאג (א. ושעי אר"ם

אר"ם) דלבב (כי טוב לנגוד) דעתא (כני"ל) דמוא (כני"ל) דמטר (כני"ל) חשך (א. הגנות) הדג (א. חשך

מלמעלמ"ס מלמעלמ"ס. כי טוב לנגוד בחשך) הכסד (גברא ביום א'). ע"ע גר.

א א. ו (וכח) ו (חשך) סו (ואהבת

ב"ם א. ארי אר"ת) רכו (ארי אר"ת) רנב (התמטות. גילוי).

כפ יגרא. א. וברא חשך) מ (התמטות

א. ושפע) מב (כני"ל) ס (התמטות. גילוי) צט (ארי אר"ת) ק (א"ת

ע"י ברורי עה"ד) קעח (למעלה) בנפש. א. השמש) ר (הפכים בא.)

רטא (א. השפע) רס (א. השמש א. הנפש).

סר רכ (כי טוב לנגוד) רכו (גהורא

אוכמא נכורא חכלא) רלב (כי טוב לנגוד) רלו (כני"ל).

סח ח (עצם משוט ואין בו תואר דחסד

כ"ר. כח היולי המתפשט מאו"ס. כשכל המים בכ"ל) קצו (אור ורע

לצדיק) חבב (אור צח אוכם כ"ר. לגבי עצמותו אור חשך בשוה).

סו לה (עצמות הדבר) לו (גילוי

התמטות של עצמות ההיולי) קנב (השפעה) קמא. רמב (הפרש בין

אור לשמחה).

סו רנט (גי בחי. חכלא חירוא סומקא

שמא א. הגר המאיר בכמה חרורים

ההתחלקות אינה בגוף הא.).

סח ע' חקס (אור המקיף) חקלח (עניני

חסד) חקסא (אור הנורע לצדיק) חקסא (גילוי ההשפעה).

מושמת הנישואין של רפאל מנחם נחום וחי' מושקא וגנר

יזי"י או יזי"ד) סהר (יזי"ד) סג
משמש על העזי. יזי"י עבר
(יזי"ד) צמד (יזי"ד) צנה קי.

בי נטא.
בי נטא (ר' י' יסר).
די יאג (ר' ה') טוב (ר' רבתי) נב.
קיתא (ר'ר).
די יאג (ר' ה') יב (ה"א) כאב
(ה"ח) לחו (ר' נגשה ח' ע"י יזי"ד)
טוב (המנות ה' ראשונה מתחלה י')
צוב (ג' קין בר. במילוי ה' אלף).
ר גג. יאא. טר (יזי"ד) יב (שמות)
כשמת) כאב (יזי"ח) מאא (וה"י)
מח (יזי"ד) נטא (כ"ל) קהב (טר)
ואר"ן.

די כאג (ח"י).
י יאג (ג' קוצין) יב (י"ה) ג'
קוצין טר (יזי"ד) כאב (יזי"ח)
מא (יזי"ה) י' עילאה תתאה.
דמילוי ה' אחרונה דשם ע"ב טהא
(מורה על התה. די יזי"ד) טר
(יזי"ד) נטא (יזי"ד) עבא (צמצום) עבר
(עילאה, תתאה) קיוד (מורה על
חידות).
לי טרא.
מי כאג (מתחה, סתומה) טר
(מאוחיות האמנות).
גי עאר ק' משטה-אדם) קיג (ק'
משטה).
ע' אא (ע' רבתי) קהב (ע' רבתי).
ר' קיתא (ר'ר).
ש' עוב (ג' קיין).
ע"ע הרי; מסטרים.

לקי"ת א' באא (ועירא, רבתי) בכד
(יזי"ד) בלרא (א' וא"ו) בלחב
(רבתי) במאב (אוח המשך) קמץ)
בכאא. גלה. גוג (א' ה"א) גמג
(ג' יזי"ד) שבא. בחפילין יזי"ד)
באג (מה מאה) דטא (טוכ"ע) דיטב
(א"ב) דכונ.

בי בכבב. בלוב. דיטב (א"ב).
גי געטב (גי"ד).
ע"ע דבור (מוצאות).
די אוב (רבתי) בוג (ל' דלות) בלב
(מ"ל) בלאג (רבתי. מ"ל) געטב
(גי"ד) גפר (ר"ה) דדד (רבתי)
דלחא (רבתי).
ח' אאא. אהב. בידב. בלב (מ"ל)
בלח. במאב (אוח המשך) בתי.
גבא. גוד. גיא. גמג (יזי"ח) גוג
(ה"א) געהא (עילאה תתאה) גנד
(ר"ה) גמה (מורה על ל' זכר)
גמטר (וא"ו) דה"א ראשונה וא"ו
זעירא) דגוג (עילאה תתאה) דטר
(כ"ל) דטרד (אוח קיללא דלית
ב"ם) דצב (המכפלה) דצב. דצטר
(ב' הרץ ומלוי ה"ח).
ע"ע הרי.

ר' באא. כיגב. בירא. בכבא. בלבר.
במאב (אוח המשך) גוד. בכבב.
בכה. בנחא. גנד (ועירא, רברבא)
גמה. דחא (ר' דהנורא) דכטג
(ראשונה יזי"ד) דגב (יזי"ד) דגב
(קוצין ושערות, יזי"ד) דטאב
(יזי"ד).

ע"ע הרי.
ח' בלח.
ש' בלח.

י' אאא. אגו. אהב. במאב (אוח
המשך) חיריק) במנג. גבא (י'
ומילוי) חודו. גמג. גמטר. גמג (י'
ומילוי) גמטר (ועירא) געאר (נקחה
אוכאב) געוג. געטב (גי"ד) גמטר.
גמג. געהב (מתחילה הקיין) דכטג
(ר' ראשה י') דגב (יזי"ד) דמהב
(תמדת העעלה) דכטג (מורה על
העחיד) דגב (יזי"ד) קוצין ושערות)
דטר (טפת) דטאב (יזי"ד) דטרא
(מתיו יזי"ד) ה"א. הטב (י'
אחרונה שבשם ס"ג) ה"א (י"ב)
ח"י) ה"ח (ב' יזי"ד) שתיבת
ריצור).

ע"ע דבור (מוצאות) הרי.
כ' ה"א (י"ב) ב"ם ע"ם. כתר.
מאך מאח כ'.
ע"ע אנכי: דבור (מוצאות).
ל' ע"ע ע"ה

ס' דכב (מ"ס).
ע' אוב (רבתי) גנד (כ"ל) דד
(כ"ל) דובר (כ"ל) דלב (חלוי).
רבתי).
ע' גמא.
ע"ע צלמ.

ק' ע"ע דבור (מוצאות).
ש' בלוב. גוב (של ג"ר, ד' ראשון)
גפר. הלחא (עילאה, תתאה).
ח' במנג. בכבב.

אח א' קכר (מוצא בין קול דבור)
רלד (ב' יזי"ד) קול) רלו (אוחיות
מלא) רלח (יזי"ד) רמה (שכתיבת
האצב).
ח' (גברא עה"ו. דבור).
יזי"ד קכר (גברא עה"ב. מח).

סב א' סב (ב' יזי"ד) קט (אוחיות
מלא יזי"ד).
ב' קנה.
ד' קטב (ר' של אחר).
ר' קט.

יזי"ד קנה (ב' גברא עה"ב) קט
(כ"ל). כה היולי לכל האחיות).
מי קנה (מ"ס) קנט (ההפרש בין ס'
ומ').
ס' קנה (מ"ס) קנט (ההפרש בין ס'
ומ').

ס' ב' ע"ע בראשית.
ח' ע"ע הרי.
ו' לו (המשכה) קע (כ"ל) וקרא
להם שמוח כשמת זכר) קעב (כ"ל).
יקנו המים) ריב.
ע"ע הרי.

יזי"ד ה' (ביזי"ד גברא עה"ב) קעה
(יזי"ד) קעב) קעו (כ"ל) ב' מיני
יזי"ד) ריב (א"ח יזי"ד) אלא
יזי"ד).

סח ח' טריין (במילוי ה' מכלמה.
צורה. ביה) סטיצא (ח' דמחנה)
קכרו (י"ה, ר') סחטיס (ח'
אחרונה דשם. מ"ל).
ע"ע מנחה.

ר' כו (המשכה ח"א) ר' דומטל
השמים ב"ר) קבה (ר' ו"ה).
ח' סטיצא (ח' דמחנה) שסח איקרי
אמת) שעב (כ"ל) צורתו) שער
(מלליות ד"א דאצ"י) שעה (אמת).
צורתה).

ע"ע מנחה.
יזי"ד קכרו (י"ה, ר') שע (דש' הרי.
ח"ב ד"א דאצ"י) שעב (כ"ל) שע
(פרצון אבא. עלדאח"כ).
כ' חמב (ב' כ' דכתיבה כאורח).

סו א' רטו (אוח א' מורה על
הצחידות).

סו א' רעח"ט (צורתו מורה על מוינת
הוחכלות ב' הקיין, גם מורה על
היזי"ד).
ד' שלח (לית לה מנרמה כלום).
ר' לו. שכא (ראשה יזי"ד. מרות
שבח"כ) שכו (המשך).
יזי"ד רע"ו (יזי"ד ומילוי).

ג' שנה (משוטה חיצוני ביה. גם
במ"ל באצ"י וכמוטה כשרגלי
יודות).
ע' שכ"ג (ע' חלוי דמיער) שכח
(כ"ל) ורבתי. ד' מרות דבינת. ע'
דשמע רבתי) שלד (המשך) שטג (ע'
דשמע. ז"ח דבינת).

סח רטא (אלף) רטח (בי"ת דלית ה"א)
רטט (גימיל, וא"ו) רצ (גימיל)
רטח (רל"ח).
ח' זו (בכתי' נקבה) זו (ה"א עילאה.
ה"א תתאה) טח (ה"א מוצפ"ך).
ד' תקכו (ענינו).

יזי"ד רצה (אין לובן).
כ' תקכו (ענינו).
רס ח' קטו.
ר' קטו.

אזו
לקי"ת דפתא.

אדוהתי:

לקי"ת בלטג (א. רעית) החד (כלה א.א.)
הכטג (כניל) הולא (א. רעית) יונתי
המתי. עיי"ע אמי.
פר קנו (מתחי לי אחותי רעית וגר
מלי איותי). עיי"ע אמי.
סה קכתיס (רסיי נק א. אחים ורעים.
כמו שהוא נחור ומקיים עיי דבור,
משם אורידך גאום ה, עיי"ו כנסיי
עיי דבור בתורה דבר ה' זו הלכה.
למני מבחי מקבל). עיי"ע בתי.

אחז:

סה שעב (אסיקורס).

אחזתי:

לקי"ת עיי"ע ומבשרי, חוה.

אחזתינו ולא ארפאנו - חורתי:

לקי"ת גאג.

אחים ורעים:

לקי"ת עיי"ע נשמות.

סה עיי"ע אחותי.

אחלימו דוכתיחו כו:

לקי"ת דברי.

פר טו.

סה ח (האורות מתחלטים, כי בעצם הם
משוטים).

פו כג. גא. צג. שצבד. הכר.

אחסנתוי דאוי:

לקי"ת אוב.

אחר - (אלישע א.א.):

הניא אל.

אחרי תיא תלכו - תדבקו:

לקי"ת דיטב.

אחשוורו:

תריא קיא.

סה צה (מהירות).

אחתי:

תריא אר (כנסיי. א. היא לאמה).

לקי"ת בצוב (א. שאלתי גר). עיי"ע
אחר.

פו שס (א. שאלתי. א. היא יונתי.
יחורתי).

אטבתי כו, אבו:

לקי"ת הנאר.

אלי:

תריא נב (א. סופר) נב (איי סופר
איי-המגולות).

לקי"ת אהא. צוד. דעה. הלאד.

איתו וחיוחי חד אוגית:

הניא בר. בו. כט. דטו. דך (א. היח
אוגית) דללב.

תריא גא. עאא.

לקי"ת אגב. דיטא. דכוב. הלטב.

סה יד. קטב.

פו דו (איותו או"ס חיוחי בתי אורות
די"ס).

פו יא. לב. סא. קטב (נאיתו בנצח
ואיזי בהדר).

איוב:

הניא אא. איד. אכו. בר. גיב.

איוהו גבור - מלוכד עיר:

לקי"ת גיב.

איוהו חכס כו, חנולד:

אז יבקע כשחר אורד:

לקי"ת בתי.

אז ישיר ישראל וגו':

פר קט.

אז ישיר משה - (אנוחו):

תריא סבאיטב.

אז ראה ויספרה גו':

לקי"ת דגא.

אז תתענג על חוי:

פר נו. קעה.

סה לב.

אזוב:

תריא סדא.

אזכיר את שמי:

לקי"ת המאא.

אזן:

פב ק. רא (סיג דא. הבלים דא). רב.

אזרח:

לקי"ת דחא. דסב. דסחב.

אתאחים:

הניא אלב.

931
"האזן"
פריא (147 ויער).

תריא עטב (בוהיי נקי ישראל אח
לוקי. מי יתקי כחירוטוי).

אחד:

תריא בוד (אחה א. ושמן א. בארץ)
כתב (למיהו א. בא). להא נוי א.
בארץ) מהא (א. יחיד) נהב (כניל)
סוג (א. בארץ). עיי"ע החכללות.
יחיד.

לקי"ת בכנג (א' ח' ד. אמליכתי כו)
בכט. נצא יחיד כר ולטוי אחד
(כו) גטוא (א. יחיד) דיאג (כניל)
דיבא. דצאר (א. אחת) הכטג (כניל)
פרק א. (הלב) (א. אחת היא יונתי)
המאר (כניל) המגב (כניל).

את דא (א. יחיד).

פב קלה (א. יחיד) קלו (כניל) רטט
(כניל).

פר ול (ויר דיר כו).

סה קח (א. אסיתו עצמות. אחת אחת.
גב שמך, או"ס המתמשט, אח
עבדוה ישראל, גר אחת, להמשיך א.
גב בארץ שיש פירוח) קידיו (רמלי
יחורתי ד"א. יחורתי. בהארת א.
האסיתו ד"א, למתי א. באחר)
קיס (בהארת שם מ"ה למתי
אב"א).

פו טו. כו (יחור עלין בחיבת אחת).

אתדאדות:

הניא אך (א. של הקב"ה) אכא (המשך)
אלב (א. כל ישראל) אלנ (של
הקב"ה) בו (כניל) א. משותה
מורכבת) בו (כניל) דט (נוי א.
בארץ) דכ (א. כל ישראל) דלא
(כניל). עיי"ע יחור.

אחוריים:

הניא אכב (פי" א. אלקים אחריס) דיס
(א. דספידות) דכב (כניל) אכב).
עיי"ע מניס אחור.
לקי"ת גוטב (כא"א ולא בעיי"ו דוד) (א.
מכ"ס. הלעד (אחרי). עיי"ע מניס.
מ"ס. שכתה.

פר רט.

אינן
תניא דין (כתר).
תניא קיד (אמט א. מאין גימט' קיא).
לקריה במדב. בנר. גיבב. דבב. עיייע
אני.
סב רלו (רצון שבהכי. מא. באת).
סה עיייע תחכי מאין. יש.
סה יג (א. המחלט).

אין אדם עובר כו'
סה תירטו.

**אין אדם עומד על דבר הלכה
אמיכ כו'**
סה רמה.

אין בן דוד בא כו'
לקריה גמנר (עד שיכלו כל הנשמות).
סה
**אין הגליות מתכנסות אלא
בזכות המשניות**
תניא מטב.
לקריה במהו. דאג.

אין התינוק יודע לקרות - דגן
לקריה ביבב. בינג. בלוג. גיג. גיאב.
את מה.

אין לך עשב מלמטה כו'
תניא תרי. יעד.
לקריה גשמ (הגידול / התהוות).
סה קב. קבא. קבב. קמה.
סה ו
סה לג (מקבל שמע ממול דלפעלות).
סה לה.

אין מלך בלא עם
תניא בו.
תניא גנר. סהא (תזיל אחליה לוח).
לקריה גוב. גסחא. דמדו. גמב.
סה קט. רח.
סה קצו.

אין עומדים להתפלל
תניא גי.
לקריה גלהא. גצאב.
סה רנו.

אין קדוש כחוי
סה שניד (קדוש ומבול ומי' מהות).

אין קישוי אלא לדעת
תניא קתב.
סה קח.

**איני יודע באיזה דרך מוליכין
אותי**
לקריה בנר. גמטא. גצב.

איסרו
תניא טוב (הכורע צריך שיראה א. כנדר
לבו).
לקריה גמנר (המתחיל צריך שיכיר
עשיא'כ לבו).

אירוסין נשואין
תניא מוד (טבעת).
לקריה בנא. בנר (עיי טבעת ציל
ליי) גמנר (תומי'צ) גמנר (כניל)
גנדר (כניל) גמנר (א'ג נערה
המאורסה) גמנר. דצאב (עיי
טבעת נחן מרוסה. מקדשה ל'
דצאב. גב. המחא.

**איזהו חסדי המתחסד עם
קונו:**
תניא אי.
איזהו שוטח - שנותנין לו
לקריה בנר. בכבא. געוב. גצאב. דלגא.
אידי דטריד למיבלע לא מליט:
תניא כחא. קטב.
סה קלט.
סה קרב.

איכה:
לקריה דמוב.

אילו:
סה קבח (בחי רצון שבמלי דאצי').

אילת:
סה זי (אילה זו רחמה צר כו').
סה קכו.

אילן:
לקריה בלוג (אדם) גצאב (א. ובו
יב'א). עיייע שדה.
את מה (א. עשה פרי וא. סרק).
סה שיב.

אילמא:
תניא נאב.
לקריה המאב.

אילת:
לקריה גמנר (אילת דלגא לטורא
השוכא).

אימא, בינת:
תניא יאב (התגלותה עיי עתיק לוד
חסדים דא. גבר דא). נתנ ייסוד
דא. מסתיים בחוה ד'יא) צוד
(חברא א'ם ותקנא כו'. עלמא
דחירותא. מקיסיים חשמל דא. ב.
גמשך ג'ם במקום הקליפות. כ' בחי'
בב. ה' ב'יקוד אלקי' קחד (בקייעת
יסוד א. א.)

**לקריה באא (ב. גקי עתיק) בכבר
(קריע) בלוג (ה'ג דב. מקיסיים דב.
עלמא דחירות) במטא (חצר ב. פני'
ב) גמנר (ים הקדמוני מעין גנים)
גמנר (מח ב. ב. לכא. שעי'ג) גצא
(עלמא דחירות) ד'טב (אם אין ב. אין
דעת מ' ס' ד'טב נ'ן י') דגוא
(שופר. ב. דא'א. עלמא דחירות)
ד'טב (מביאה שמחה. תושבי'כ.
ס'ת) ד'טת. המוא (נח'י דא. הר
צ'ג הר' המנר (ס' ת'ח דא).
עיייע אור'א. אמ. בנהר. בעבר.
ולתבוננו. כתה. מלי. שער. תמרת.**

**סה ב (כח המוליד התפעלות) כו (יסוד
דבינת) נו (עיקר בנין המלי מנבורוח
דא). נח (כניל) קט (וננה יוצא
מעין) קטו. קצו. רלו (מקיסיים
דאימא) רלה (בחי' יום השמיני)
רלו (קני' הוא) רנו. עיייע א'א'א
שער.**

**סה רנב (שרש י'ב נשיאים) רעח
(כתסא אדח'י נמל בחי' מ'ן דא).
רצו ייסוד א. מסתיים בחוה ד'יא.
ג'צאב ע'י'ו).**

**סה ג (כח מקבלת מאור אבא) יח (בינה
ליבא) רנב (מנהי' דא. נעשה מחיין
ל'יא) רע'ח (השנה והרחבה) רע'ט
פ (מני' ב. שמה. חיצוני - מינה
דין'ן מתערין) רע'ו (ת'ח דא.
נעשה כתר לור'ט) שכ (התרחבות)
שכ'ח (מינה דינין מתערין.
שכ'רה) שלח'ט (מלך העולם) שנה
(מ'ם) שצח (נקדה בהיכלא).**

30

על ארבעה ימים
למנוחה

אנמי רברבי, אנמי זוטרי:
פו שו (מוחין דגילוח קטנות).

אנשי יריחו:
סר רה.

אנת הוא דאמיקת כו':
סר מר.

אנת הוא חד:
סח יג.

אנת חכים וכו':
סר ד. לב מר. קכא. די. רנב רנב. רסה.

אנת הוא עתעו:
פו רסה (להפריס ערע ולהאריזיל אור ומאור).

איסור וחיתור:

תניא או (פי לי אלו) דכו (כביל).

לקריה גסרב (א. ויתור) גסרא. דסאג (חמסו בביהא"ס) המאב (א. ויתור).

סח שטב (פי לי רברס אס).

איסור לאדם כו' מאכל לבחמתו:
לקריה במטה בנב.

אסף:

תניא אמר.

אע"ג דאיתו לא חזי כו':
תניא אכב. אכב.

אספספונס:

עטיס (ע"י שמחה תרשן עצם).

אספקלריא:

תריא לגא (אספה"מ, ושא"מ) מבב (נבואה). עיייע מראה.

רפ קבר (מראה).

אספקלריא שא"מ:

לקריה דמונ דנב. דנבב. הכתב. המבר. עיייע מראה.

אסתלק יקרי דקי:

תריא פטר (תינו המשכה כר) קכאב. לקריה דלוב (פי שומשן ממקום גבוה יותר) גלוב (כביל).

אסף:

תריא צר. צר. צר. צדא. צד. קר. קב. קיטב. קכאב.

סח שצח (מלשן הסתר).

פו קכו.

רפ קכה.

אף:

לקריה כהר. גסטר. דסוא. דערא. דנעב.

אפי:

תריא קרב.

לקריה בגב. במחב. בנא.

אפיקורס:

תניא אלב.

אפס:

תריא קיג (א. אין א. תהו).

אפר:

תניא דטו.

לקריה גנוב. גסא.

אני:

תריא סמד (כנסי) צנא (ואני חסלה. ואני כתר הגולה) צנא (ואני חסלה). לקריה דמב (אם אני כאן הכל כאן) הבב (וא. חסלה).

סב די (א. אנכי אף).

פו עא (אוחיות אף) קנח (מקוף) רמא (אוחיות אף).

פו צב (אוחיות אף).

אנין:

לקריה גינב. גמונ. דנב.

אני היום ילידתך:

לקריה דטוב.

אני המשנה המדברת כו':

פו עא.

אני תוי:

לקריה גמב. גמונ. (כ"ס אני י"א) גמחב (כביל) דטמא (א"י הוא שמי) הכחור (כ"ס אני י"א).

פו די (א"י הוא שמי) כל סדר ההשתלשלות מבחי" שמו.

אני תוי לא שנית:

תניא אך. בו. דו.

תריא סוא (- כלחם).

לקריה בנאב. דנב. דסאר (- לא כלחם) הוד.

סר קנה. רל.

סח כרת ס"א. קכ"ה. שא. שלטי"מ. פו ט (וה"י הכולל ע"ס רק מבחי" שמו).

פו שכ.

סח רי (בחי" ו"א) רטו.

אני ישנה גוי:

לקריה הלנב.

סר קנה.

סח די. טו.

אני כפרוש רענו:

לקריה בכוב. דטוב. דטמ.

אני לדודי ודודי לי:

לקריה דלבא (- בשושנים) דלגא (כביל) דסרא.

אני ראשון ואני אחרון:

תריא לחר (- ומבלעדי א"א).

לקריה באר. גמור. גסאא. דמנו. הינב. את רלו.

סב סה.

סר קפו.

פו יג (ראשון - קודם השכינה. אחרון - לע"ל).

אנכי:

תריא סוב (א. ה"א אשר הוצאתיך מאמ"צ גר) צנא (כביל גר על פני) קטר (א. ה"א - מאמ"צ).

לקריה גמחור (אנא נמשי כתבית יהבית) גמב (א. מי שא). דלאר (א. טוב לך משער בים) דמור (א. א. הוא מותה גר) דטמ (כביל) הלקב (כ"ס א.).

את רב (כ"ס א.).

סב (א. א. הוא מוחה) די (אני א. פו מו (אנכי מי שאנכי).

פו מב (א. ה' אלפק. אנכי מי שאנכי).

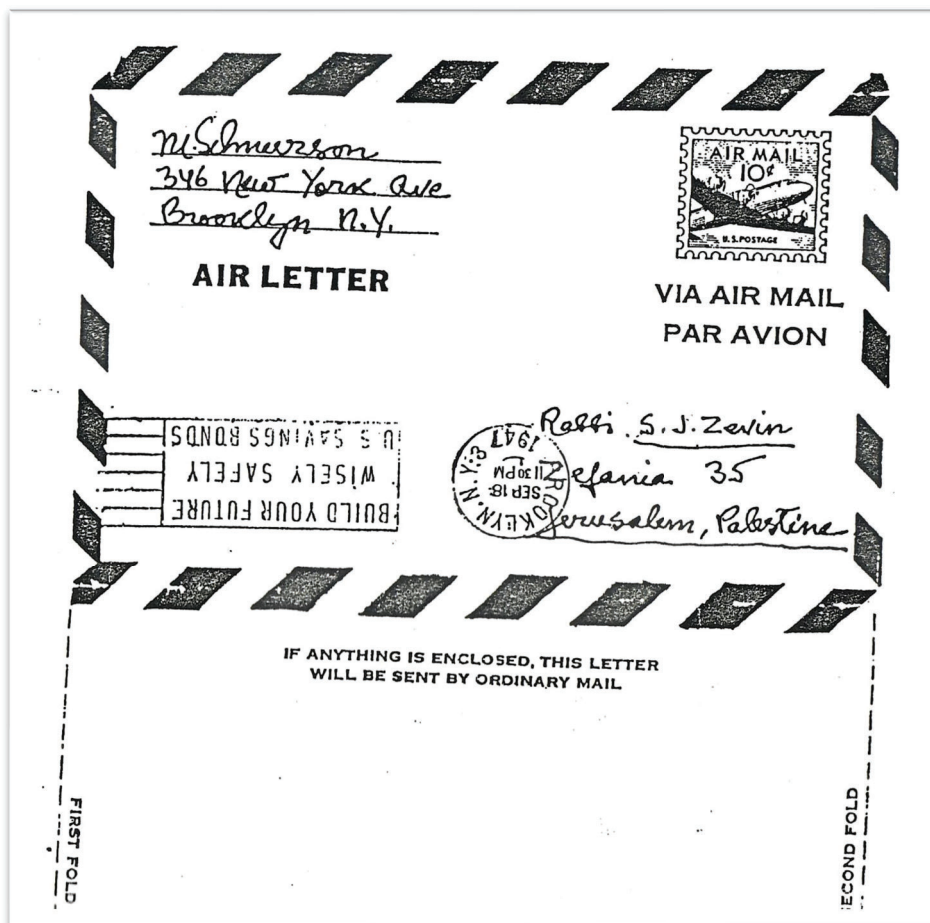
אנכי אני:

שער

כתבי יד קודש

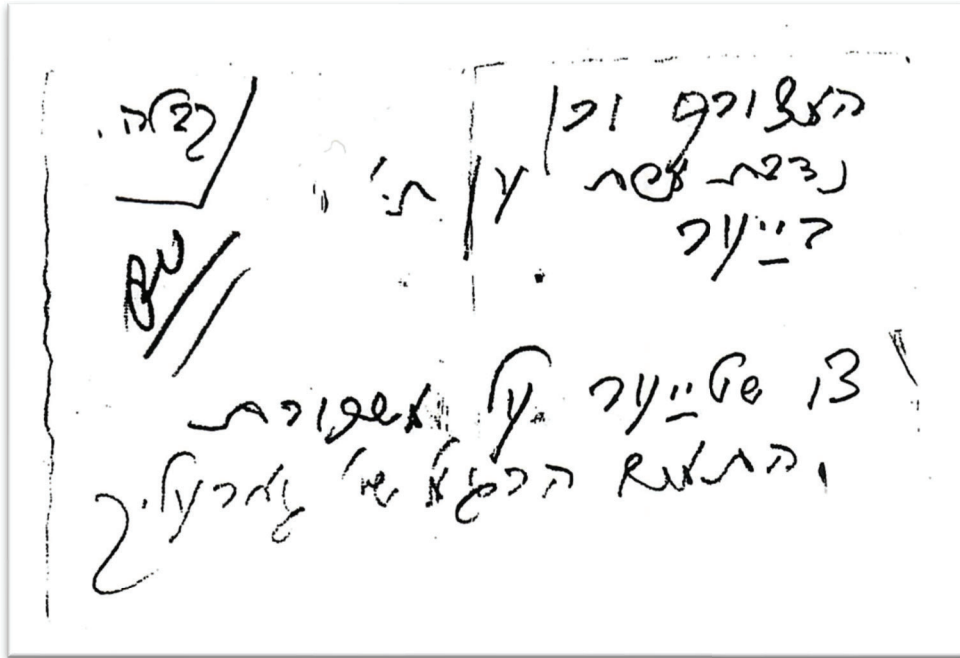
א

M. Schneerson
346 New York ave.
Brooklyn N.Y.

Rabbi S. J. Zevin
Zefania 35
Jerusalem, palastine

ב

קבלה

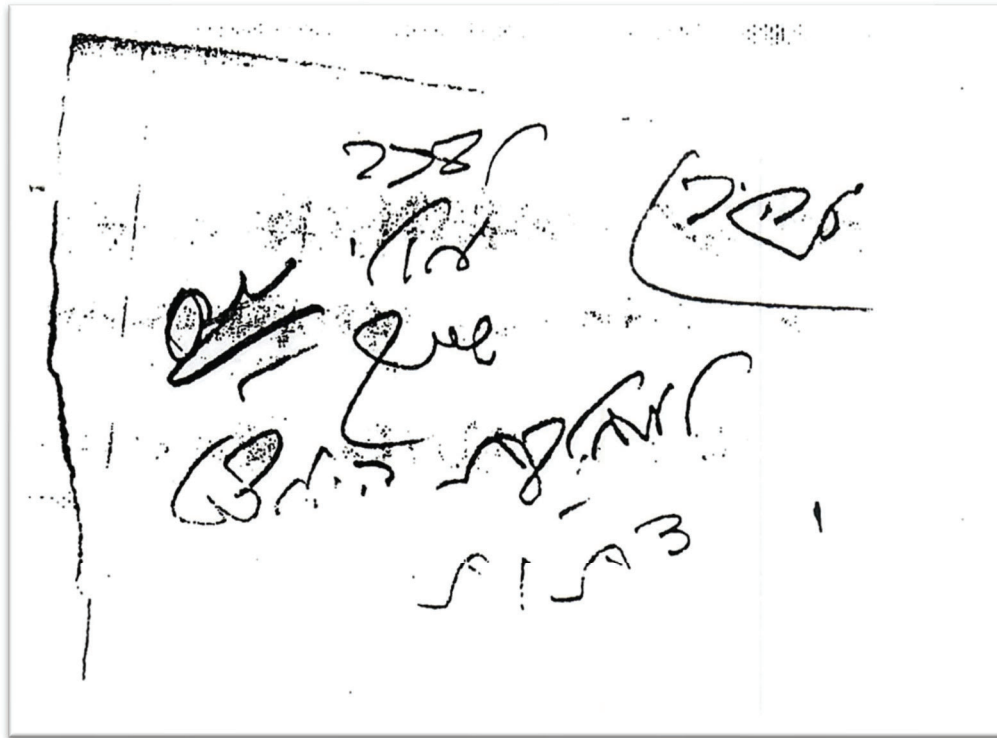
המצורף וכן נדבת מרת ען תי'

בייער

צו שטייער על משכורת

התמים הרג"מ שי' גארעליק

ג

מהיר

לברר

אולי

שייך

למחלקת היאצ"ט

דתו"ת

שער
מענות קודש

א

[כ"ח סיון תש"ל]

מענה להרב מנחם זאב (וואלף) הלוי גרינגלאס (מצילום

כת"ק):

נת' ות"ח

כה, כח סיון תש"ל.
אשר יצא

כ"ח סיון תש"ל

ג

[חסר תאריך]

מענה כ"ק אדמו"ר (מהעתקה):

כנראה ממכ' המצו"ב אינו יודע (הכותב שי') הענין בפרטיות
הדרושה - ואיך ייעצו?! ובכלל ה"ז שי"ך לעו"ד מומחים
בכ"ו"ב.

אזכיר עה"צ

להחזיר כל המצו"ב

שער
תמונות

ב' תמונות
משלהי אייר -
סיון תשמ"ח

לזכות

החתן הרה"ת רפאל מנחם

נחום

והכלה חי' מושקא

שיחיו וגנר

•

יה"ר שיבנו בית בישראל

בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה

כפי שהם מוארים במאור שבתורה

זוהי תורת החסידות

לנחת רוח כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו